HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2017 Cena $ 2.50 JANUARY 201

Neposkvrněná Panna Maria v ulici du Bac v Paříži a Zázračná medailka daná Kateřině Labouré

V roce 2017 si budeme připomínat několik významných výročí událostí, které podstatně a velmi neblaze ovlivnily vývoj lidstva v Evropě a na celém světě a měly a dodnes mají velký dopad i na naše životy a rodiny.

Jsou to: **500. výročí od vystoupení Martina Luthera** (1517 ve Wittenbergu v Německu), které odstartovalo protestantskou reformaci v církvi. **300. výročí od založení první zednářské lóže** (1717 v Londýně v Anglii) a zejména **100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce** (7. listopadu 1917 v Petrohradě v Rusku), která nastolila vládu komunismu, jenž se pak jako mor šířil v zemích Evropy a Asie.

Současně si také připomeneme jiné jubileum **100. výročí od zjevení Panny Marie ve Fatimě** (13. května až 13. října 1917 ve Fatimě v Portugalsku), které varovalo před bolševickou revolucí, válkami a útrapami 20. století, kde však Matka Boží slíbila, že její Neposkvrněné srdce nakonec zvítězí.

V roce 1890 měl papež Lev XIII. toto zjevení: slyšel rozhovor, ve kterém Satan žádal od Pána Ježíše větší moc na 75 až 100 let, aby mohl zničit jeho Církev. Kristus mu řekl: *„Znič, pokud můžeš! Dám ti větší moc. I více času."* Papež v hrozivé předtuše budoucích událostí pak ustanovil v církvi modlitbu „Svatý Michaeli, archanděli..."

Větší satanská moc začala působit zejména od bolševické revoluce v Rusku v roce 1917. Ale podle zjevení, které měl Lev XIII. by se mělo v roce 2017 těch 100 let moci Satana dovršit. Bude rok 2017 počátkem vítězství Neposkvrněného Srdce Marie? Pravděpodobně ano. Naznačil to i papež Benedikt XVI. ve své homilii 13. května 2010 ve Fatimě, kdy ji ukončil výzvou: *„Ať těchto sedm let, které nás dělí od stého výročí zjevení, urychlí ohlášené vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie ke slávě Nejsvětější Trojice!"*

K Fatimě ale vedla dlouhá cesta téměř celého století, kdy Matka Boží připravovala věřící, vybízela k pokání a modlitbě a zvěstovala poslesství spásy. Významnými milníky této cesty byla Mariina zjevení a poselství v Paříži v ulici du Bac, v La Salette a v Lurdech. Dnes se zastavíme u prvního z nich.

Kateřina Labouré

Je rok 1830. Evropa prožívá období nebývalého klidu a míru po revolučních otřesech roku 1789 a vysilujících napoleonských válkách. Průmyslová revoluce je ve svém prvním a dobu národní prosperity prožívá i Francie, která byla předtím nejvíce postižena revolučními výbuchy a válkami. Vládne jí opět král z Boží vůle. Země se dostává do čela politického, ale i duchovního života Evropy. Paříž je obecně uznávaným „hlavním městem světa". A tu pojednou do tohoto světa zdánlivé prosperity, míru a pokroku přichází Panna Maria a v malé kapli v pařížském klášteře sv. Vincence z Pauly v ulici du Bac se zjevuje jedné prosté klášterní novicce a zvěstuje jí, že Francie, ale i svět stojí před velice vážnými událostmi, že dojde k mnoha pohromám a zvratům, že ve Francii bude trůn vyvrácen a církev opět pronásledována. A skutečně v témže měsíci prvního zjevení ve Francii vypukla další „červencová" revoluce. Maria však vedle varování dala lidem i velikou naději, že po důkladné očistě nakonec bude triumfovat Bůh.

Toto všechno Maria sdělila klášterní novicce, nenápadnému děvčeti z venkova, jisté Kateřině, křestním jménem Zoé, Labouréové, která právě před nedávnem přišla do Paříže ze svého rodného Burgundska. Pocházela z jedenácti dětí, po úmrtí matky v devíti letech se musela postarat o domácnost a sourozence. Od svého prvního svatého přijímání se chtěla stát řeholnicí, ale cesta byla ještě dlouhá.

Ve dvaceti letech měla Zoé ve snu zvláštní vidění: Ocitla se v jejich farním kostele ve Fain. Právě tam sloužil mši starý, jí docela neznámý kněz a neustále se k ní obracel s velice dobrotivým, ale naléhavým pohledem. Po mši jí pokynul, aby ho následovala do sakristie, Zoé však byla náhle zachvácena strachem a z kostela utekla. Sen však pokračoval: Zoé šla navštívit jednu nemocnou na blízkém statku, aby ji ošetřila. K jejímu údivu tam pojednou přišel také onen starý kněz a Zoé pochválil za to, že se stará o nemocné, a dodal: *„Teď mi utíkáš, ale jednoho dne ke mně přijdeš. Bůh má s tebou svoje záměry. Nezapomeň!"* Zoé se ze sna probudila zaplavena nevýslovným duchovním štěstím. A jednoho dne se skutečně na tento sen živě rozpomněla. Ale to bylo až později, v Paříži...

Svatá Kateřina Labouré

V roce 1828 bylo Zoé dvaadvacet a její otec ji poslal do Paříže za jejím bratrem Karlem, který tam měl lidovou restauraci. Ale ani ve službě v hostinci ani v následném pobytu v penzionu manželky druhého bratra Huberta se Zoé necítila dobře. Kousek od penzionu byl ale klášter milosrdných sester sv. Vincence z Pauly. I když neměla žádné doporučení, jednou Zoé sama zazvonila na vrátnici a byla uvedena do hovorny, ale sotva tam vstoupila, užasla: na protější zdi přímo proti ní visel obraz s portrétem onoho starého kněze z jejího snu! Když dovnitř vstoupila sestra jedna mladá řeholnice, právě zastupující představenou, Zoé se neudržela a hned po pozdravu se jí vyptávala, kdo je onen kněz na obraze. *„Ale to je přece náš otec, svatý Vincenc z Pauly, patron našeho kláštera!"* Zoé bylo všechno rázem jasné. Brzy se se setrami sbížila a dne 22. ledna 1830 čtyřiadvacetiletá byla uvedena do kláštera, zde přijala řeholní jméno Kateřina.

Pokračování na str. 19.

Obrázek na titulní straně:
Neposkvrněná Panna Maria z ulice du Bac v Paříži se Zázračnou medailkou

Neposkvrněná Panna Maria

Zdrávas, Maria,
nejmilejší Dcero věčného Otce.
Zdrávas, Maria,
podivuhodná Matko Syna.
Zdrávas, Maria,
věrná Choti svatého Ducha.
Má drahá Matko,
milovaná Vládkyně
a mocná Panovnice.
Zdrávas, má radosti,
má slávo,
mé srdce
a má duše.

Před tváří celého nebeského dvora
se Ti, Maria, dnes zasvěcuji:
Buď mojí Matkou a Královnou.
Ve vší podřízenosti a lásce
Ti odevzdávám a zasvěcuji
své tělo a svou duši,
své viditelné i neviditelné statky
a plody svých dobrých skutků,
minulých, současných i budoucích.
Dávám Ti plné právo nakládat se mnou
a se vším, co mi náleží, bez výjimky,
jak se Ti zlíbí, k větší slávě Boží
v tomto čase i na věčnosti.

Národní centrum Rytířstva Neposkvrněné
Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno
e-mail: info.mi@minorite.cz
web: immaculata.minorite.cz

„Je pro mne naprosto nemožné, abych vám sdělila, co jsem pocítila ve chvíli, kdy Svatá Panna nabízela zeměkouli našemu Pánu." – řekla sv. Kateřina Labouré o třetím zjevení Panny Marie v ulici du Bac.

Modlitba k Panně Marii Zázračné medaile

Panno Maria Zázračné medaile, ty ses zjevila sv. Kateřině Labouré jako prostřednice milostí. Vyslechni proto naši naléhavou prosbu. Do Tvých mateřských rukou vkládáme všechny své úmysly, duchovní i hmotné zájmy. Dovolujeme si svěřit tvé mateřské dobrotě i tuto zvláštní žádost (zde vyjádři svoji prosbu). Dobrá Matko, pokorně Tě prosíme přednes ji svému Božskému Synu. Jestliže se neprotiví jeho vůli a slouží nám k posvěcení, vypros nám ji. Pozvedni tedy Panno mocná, své prosící ruce nejprve k Pánu, potom je skloň k nám a sešli na nás paprsky svých milostí, aby se v jejich světle a teple naše duše očistila, aby nelpěla na pozemských věcech a kráčela za tebou až do dne, kdy se setkáme v nebeské slávě. Amen.

Ó Maria, bez hříchu počatá,
oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.

LITURGICKÁ ČTENÍ

2. neděle v mezidobí - 15. ledna 2017

1. ČTENÍ - Iz 49,3.5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin mi řekl: „Jsi mým Služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh můj je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,1-3

Začátek prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Pavel, z Boží vůle povolaný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Jan 1,29-34

Slova svatého evangelia podle Jana.

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

3. neděle v mezidobí - 22. ledna 2017

1. ČTENÍ - Iz 8,23b - 9,3

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

V první době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftali, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvěstuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,10-13.17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká něco jiného: „Já držím s Pavlem!“, „já zase s Apollem!“, „a já s Petrem!“, „já s Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás ukřižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

EVANGELIUM - Mt 4,12-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan Křtitel uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: ‚Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.‘ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry - Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali sítě a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry – Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují sítě. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o Božím království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

4. neděle v mezidobí - 29. ledna 2017

1. ČTENÍ - Sof 2, 3; 3, 12-13

Čtení z knihy proroka Sofoniáše.

Hledejte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Uprostřed tebe zanechám lid pokorný a chudý. Budou hledat své útočiště v Hospodinově jménu ti, kdo zbudou z Izraele. Nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívat, nikdo je nebude děsit.

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,26-31

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Jen se podívejte, bratři, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých lidí podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. A přece: ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet. A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmu: ‚Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.‘

EVANGELIUM - Mt 5,1-12a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu."

5. neděle v mezidobí - 5. února 2017

1. ČTENÍ - Iz 58, 7-10

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on řekne: ‚Zde jsem!' Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane poledním jasem."

2. ČTENÍ - 1 Kor 2,1-5

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného. Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projevování Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.

EVANGELIUM - Mt 5,13-16

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítilna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích."

6. neděle v mezidobí - 12. února 2017

1. ČTENÍ - Sir 15,16-21 (řec. 15-20)

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrným. Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš. Před každým je život a smrt, každému dá Bůh to, co kdo bude chtít. Převelká je moudrost Páně, je všemohoucí a všechno vidí. Jeho oči hledí na ty, kdo se ho bojí, on zná každý lidský skutek. Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil.

2. ČTENÍ - 1 Kor 2,6-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Učíme moudrosti, ale jen ty nejpokročilejší. To však není moudrost tohoto světa ani moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena. Moudrost, které učíme, je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před lety pro nás předurčil k naší slávě. Nikdo z těch, kdo vládnou tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní něco věděli, nikdy by Pána slávy neukřižovali. Ale - jak stojí v Písmu - my zvěstujeme to, co 'oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslil, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují'. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všecko, i hlubiny Boží.

EVANGELIUM - Mt 5,17-37

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všecko nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání - a třeba i to nejmenší - a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký. Říkám vám: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: Nezabiješ! Kdo by zabil, propadne soudu.' A já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím vám: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního haliře. Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcizoložíš!' Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci. Svádí-li tě pravé oko, vyloupni ho a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla. Také bylo řečeno: 'Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se ženou - mimo případ smilstva - uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu svou přísahu.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřísahejte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahej, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého."

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. prosince 2016

Politické události

Skauti předali v pražské katedrále Betlémské světlo

Do Prahy v polovině prosince dorazilo Betlémské světlo, od skautů ho v katedrále sv. Víta převzal kardinál Dominik Duka. Plamínek si odnesli také zástupci hlavního města Prahy a Českého rozhlasu, od nich si budou moci lidé v dalších dnech světlo nosit do svých domovů. Světlo zažehnuté v Betlémě a symbolizující přátelství, mír a narození Ježíše Krista se stalo jedním z novodobých symbolů Vánoc.

"Betlémské světlo je symbolem míru, pokoje a naděje. Zastavil bych se u slova naděje, které mi připadá důležité. V dnešní době máme pocit, že společnost je prostoupena jakýmsi strachem z budoucnosti. A tak je možná symbolické, že světlo, které před námi hoří, se předávalo v Rakousku, v kostele syrské pravoslavné církve, církve ze země, kde lidem mnohdy nezbývá už nic než jen naděje," řekl starosta Junáka - českého skauta Josef Výprachtický.

"Světlo, které donášíte, je světlem z Betléma, oné jeskyně, kde se narodil ten, jehož prorok Izaiáš ve velké tradici nazývá mimo jiné knížetem pokoje. A tento pokoj přináší ten, který se narodil, je to vnitřní i vnější mír, který má panovat lidským srdcím. Děkujeme za toto světlo," řekl skupince malých skautů ve stejnokrojích pražský arcibiskup. Poté, co si kromě něj také předsedkyně Ekumenické rady církví Daniel Fajfr, náměstkyně pražské primátorky Eva Kislingerová či Josef Havel z Českého rozhlasu připálili svíčku, přišli si pro Betlémské světlo i první zájemci z řad veřejnosti s vlastními lucerničkami.

Lidé si připomněli pět let od úmrtí prezidenta Václava Havla

18. prosince si lidé připomněli pět let od úmrtí prezidenta Václava Havla. Vzpomínková akce s názvem Svíčka pro Václava Havla se konala například v centru Prahy na Jungmannově náměstí, kde se celý den četly úryvky z Havlových knih a her a zapalovaly svíčky. Hořely také u Havlova hrobu na pražském vinohradském hřbitově, u plastiky srdce na náměstí Václava Havla u Národního divadla nebo u chalupy na Hrádečku na Trutnovsku, ve které politik a dramatik 18. prosince 2011 zemřel. Pražský arcibiskup a kardinál Dominik Duka sloužil v katedrále svatého Víta na Pražském hradě zádušní mši.

Přítomným věřícím, politikům i Havlově rodině řekl, že Havel zasvětil svůj život záchraně a obnově české svobody. Usiloval o suverenitu národa, vládu racionality, tolerance a úcty k druhému, neznal nenávist a závist, uvedl Duka. V přímém přenosu České televize na jeho poslední chvíle vzpomínala i řádová sestra boromejka Angelika Pintířová, která jej na Hrádečku do posledních dnů ošetřovala. Havel byl podle ní velice otevřeným člověkem, jednal stejně tak s ministrem, dalajlamou, kardinálem, jako s trutnovským Romem nebo uvaděčkou v kině. Nikdy si na nic nehrál a vždy byl pořád sám sebou, přestože kolem něj byly kamery, řekla.

Na Jungmannově náměstí v Praze pořadatelé pozvali ke čtení úryvků z Havlových knih a her nejen ty, kteří politika a dramatika osobně znali. Vzpomínková akce začala čtením úryvků z Dopisů Olze. Na celodenní čtení se zapalováním svíček navázal pak v podvečer pochod Srdce na Hrad. Pořadatelé vzpomínkové akce připomněli Havla jako dramatika, politika, disidenta i člověka. "Byl to neobyčejně obyčejný člověk. Měl skvělé myšlenky. Jeho slova jsou nadčasová. Zvlášť v dnešní společnosti, když vidíme, co se tady děje, je důležité na ně nezapomínat," řekla ČTK a Českému rozhlasu Kristýna Herejtová z pořadatelského týmu. Podle ní osobnost Havlova formátu v Česku nyní chybí.

Osobně se setkat s knihami Václava Havla a netradičně tak prožít jejich texty mohli lidé i na akci Čtení z Havla, která se pořádá v pražském divadle Alfréd ve dvoře. Lidé zde za malým stolkem osvíceným lampičkou čtou krátké i delší úryvky z knih, které si buď přinesli, nebo zapůjčili přímo v divadle.

Zeman v poselství ocenil růst životní úrovně a odmítl migranty

Prezident Miloš Zeman v tradičním vánočním poselství ze zámku v Lánech ocenil, že dobrý stav ekonomiky se promítá do životní úrovně Čechů. Kritizoval nízké veřejné investice, zatížení ekonomiky dotacemi na obnovitelné zdroje či některé sociální dávky. Zeman v projevu odmítl, aby Česko dobrovolně přijímalo migranty, kteří by podle něj mohli vytvářet podhoubí pro teroristické útoky. V poselství se hlava státu dotkla i problematiky Evropské unie, role prezidenta či cenzury internetu.

Zeman řekl, že ekonomika "dobře šlape" navzdory tomu, že se hospodářský růst mírně zpomalil. Ocenil zřejmě přebytkový státní rozpočet za letošní rok, růst průměrné mzdy i valorizaci starobních důchodů chystanou na leden. Podobně jako ve svém projevu před poslanci při schvalování rozpočtu na rok 2017 kritizoval Zeman dotace na solární elektrárny či dávky, které mohou podle něho zneužívat lidé vyhýbající se práci.

Prezident také odmítl dobrovolné přijímání migrantů na území ČR. Téměř nikdo totiž už dnes podle Zemana nepochybuje o souvislosti migrační vlny a teroristických útoků, ke kterým letos došlo v Německu, Belgii či Francii. Migrantům by se podle Zemana mělo pomáhat na jejich území, případně podporovat Itálii nebo Řecko, kudy uprchlíci do Evropy přicházejí. V Česku jsou navíc podle Zemana muslimové "těžko slučitelní".

Zeman se vrátil i ke kritice Evropské unie a komise, kterou označil za neschopnou a za viníka rozhodnutí Britů odejít z Evropské unie. Ocenil zvolení Donalda Trumpa prezidentem Spojených států a odmítl údajné pokusy cenzurovat v ČR internet. Zřejmě v souvislosti s chystaným vznikem centra určeného pro boj s dezinformacemi v kyberprostoru Zeman uvedl, že by si nepřál, aby se mini-

sterstvo vnitra stalo novodobým Koniášem.

"Vím, že v souvislosti s mezinárodním napětím se občas objevují pokusy cenzurovat internet. Jsem zásadně proti cenzuře, s výjimkou pornografie, a zejména dětské pornografie," řekl Zeman. Ten, kdo zabraňuje druhým, aby vyslovovali svoje argumenty, pouze dokazuje, že sám dostatek argumentů nemá, míní prezident.

Ministerstvo vnitra v reakci na to zaslalo ČTK prohlášení, ve kterém upozorňuje, že centrum nebude cenzurovat média ani internet. "Prezident republiky byl prostřednictvím své kanceláře podrobně informován o práci na Auditu národní bezpečnosti, z něhož doporučení k založení Centra vychází," sdělila ČTK mluvčí ministerstva Lenka Nováková. Na pokyn ministra Milana Chovance (ČSSD) bude podle ní prezidentovi obratem zaslán ucelený materiál k náplni práce centra, aby měl možnost se s ním seznámit.

Zeman kritizoval i vznik seznamu dezinformačních internetových stránek v režii think-tanku Evropské hodnoty. "Nepotřebujeme cenzuru, nepotřebujeme ideovou policii," řekl Zeman. Podle ředitele think-tanku Radka Hokovského jsou slova prezidenta velmi zavádějící. "Nikde nevoláme po cenzuře, pouze poukazujeme na dezinformační projekty, které systematicky manipulují veřejnost. Nesnažíme se je ani umlčet, ani zakázat," reagoval Hokovský.

Vnitro chce kvůli bezpečnosti povýšit právo použít legální zbraně

Ministerstvo vnitra chce ústavním zákonem povýšit právo použít legálně držené zbraně k zajištění bezpečnosti Česka. Návrh novely, který předložilo, by chtělo prosadit ještě do letošních sněmovních voleb. Chce tak umožnit lidem bránit se proti teroristům například při útocích, jako byly loni nákladními automobily v Nice a v Berlíně.

Ministerstvo uvedlo, že v okamžiku takových útoků jsou možnosti státních orgánů účinně a rychle zabránit ztrátám na životech a dalším škodám omezené. Proto chce umožnit provést obranný zásah i majitelům legálně držených střelných zbraní.

"Je zcela nepochybné, že pravděpodobnost úspěšného dokončení útoku se v případě aktivní a včasné obrany, byť vedené nikoli ze strany profesionálních bezpečnostních složek státu, relativně významně snižuje," dodalo ministerstvo. Jakákoli možnost legální obrany, která snižuje možnost dosažení cílů útočníka, je podle vnitra žádoucí z hlediska ochrany základních práv a svobod.

V Česku je možné držet střelnou zbraň podle zákona o zbraních a střelivu. Držitel zbrojního průkazu smí z legálně držené zbraně střílet pouze v místech, kde je k tomu oprávněn podle zvláštního právního předpisu, nebo na střelnici, pokud nejde o použití zbraně k ochraně života, zdraví či majetku.

K 1. prosinci 2016 bylo podle ministerstva vnitra v Česku 300 115 držitelů zbrojních průkazů. Z toho téměř 241 000 mělo průkaz skupiny E k ochraně života, zdraví nebo majetku. Registrováno bylo 798 424 zbraní všech kategorií, z toho 357 338 samonabíjecích pistolí, pušek nebo revolverů. Navrhovaná úprava má za cíl v daných případech využít tyto zbraně.

"Návrh ústavního zákona nemá za cíl zakotvit držení zbraní a střeliva jako základní právo po vzoru například druhého dodatku Ústavy Spojených států amerických," upozornilo vnitro. Navrhované právo by mělo být jen jednou z možností a mělo by se vztahovat pouze na české občany a české území, nikoli na občany dalších zemí EU, kteří pobývají v ČR.

Ze Slovenska

Kiska v novoročním projevu odmítl nenávist na internetu

Slovenský prezident Andrej Kiska ve svém novoročním projevu poukázal na projevy nenávisti šířící se na internetu a na fakt, že je většina lidí akceptuje a nic proti nim nedělá. „Nesmíme dovolit, aby pocity strachu byly překonávány hněvem a nenávistí," uvedla hlava státu.

Lidé mají hodně důvodů se zlobit, ale své rozhořčení nesmí ventilovat v agresivitě, řekl Kiska.

„Nejen demokracie, ale společnost jako taková se nám rozpadne, pokud se přestaneme vzájemně respektovat. Mějme úctu k sobě i k jinému názoru. Je důležité si uvědomit, že prohrajeme všichni, pokud si neuchráníme společné hranice a kulturní pravidla našeho soužití," zdůraznil.

„Posílat lidi do plynu, i když jenom na internetu, je prostě nepřípustné. Vyvolávat nenávist a zlobu vůči celým skupinám lidí, národům a národnostem, náboženstvím nebo tvrdit o nich, že jsou méněcenné, to se musí stát pro každého slušného člověka nepřípustné a netolerovatelné," dodal Kiska.

Slovenský prezident upozornil, že je nepřípustné přát někomu smrt, i když „jen" na internetu. „Tvrdit, že každý Rom je příživník nebo každý muslim je potenciální terorista, je hloupé a nepravdivé. Nesmíme tolerovat jak těmito a dalšími způsoby někdo šíří hněv a zlobu. Protože každé zlo a každé neštěstí, které si dokáži lidé způsobit, začíná slovem. Slovo má obrovskou sílu a slovo nenávisti stálo na počátku největších tragédií lidstva," konstatoval Kiska.

Podle slovenské hlavy státu se v současnosti nenápadně posouvají hranice a to, co se kdysi schovávalo v koutě, přesouvá se na internet a sociální sítě. „Odtud už krátkou cestou i do reálného života. Obraťme tento trend. Dejme najevo, že slušnost není strach. Dejme najevo, že slušnost není slabost. Slušnost musí být opět slyšet," dodal prezident.

Vyzval spoluobčany, aby stejné nároky uplatňovali i na politiky. „Domnívám se, že nevraživost loni opět překročila nové hranice. Pokud chybí rozumné argumenty, tak se stále častěji používají osobní nadávky a hulvátství. Nikdy se neprosadí důvěra, tolerance a moudrost, pokud nebudeme vést společenské a politické diskuse tolerantně, slušně, k věci a bez rudých očí a zlosti na jazyku," konstatoval slovenský prezident.

Ekonomika

Pivovar Asahi kupuje za 7,3 miliardy eur Prazdroj a další značky

Plzeňský Prazdroj a další východoevropské pivovary koupí za 7,3 miliardy eur (197,3 miliardy Kč) japonská skupina Asahi Group Hol-

dings. Japonci se na tom dohodli se společností Anheuser-Busch InBev, převzetí ale ještě podléhá souhlasu Evropské komise a evropského antimonopolního úřadu. Podle mluvčí Plzeňského Prazdroje se předpokládá, že proces bude završen v polovině příštího roku.

Asahi kromě Plzeňského Prazdroje koupí i polské značky Tyskie a Lech, slovenský Topvar, maďarský Dreher a rumunský Ursus. Jde o pivovary, které byly před říjnovým sloučením s AB InBev ve vlastnictví společnosti SABMiller. Prodej aktivit byl součástí podmínek převzetí SABMilleru ze strany konkurenta Anheuser-Busch InBev, jinak by Evropská komise spojení nepovolila kvůli příliš silnému postavení na daném trhu.

Podle agentury Reuters jde o zatím největší převzetí zahraničních pivovarnických aktivit ze strany některého z japonských pivovarů. Asahi se už dříve dohodla na převzetí některých značek SABMilleru, jako je Peroni a Grolsch, za 2,55 miliardy eur (68,9 miliardy Kč). Podíl zahraničních aktivit na celkových tržbách Asahi se díky převzetí východoevropských značek zvýší téměř na čtvrtinu z říjnových 16 procent. Expanzí v zahraničí se firma snaží kompenzovat slabý růst na domácím trhu.

Odkup Prazdroje a dalších značek japonskou skupinou Asahi je podle odborníků oslovených ČTK pro plzeňský pivovar dobrou zprávou. Japonci byli jedinou pivovarnickou skupinou, ostatní zájemci byli spíše investičního rázu, uvedl předseda Sdružení přátel piva Tomáš Erlich.

* * *

Tržby e-shopů před Vánocemi dosáhly rekordních 31,5 mld. Kč

Tržby internetových obchodů v letošním předvánočním období dosáhly rekordních 31,5 miliardy korun a meziročně tak stouply o více než pětinu. Vrchol vánočních prodejů česká e-commerce zaznamenala v týdnu od 12. prosince, kdy denní obrat online trhu překročil 800 milionů korun. V tiskové zprávě to uvedla Asociace pro elektronickou komerci (APEK).

Největší zájem mezi zákazníky byl tradičně o hračky, elektroniku, ale také oblečení, kosmetické produkty či knihy. Nejčastěji pak spotřebitelé za nákup on-line utratili v rozmezí 2000 - 5000 korun.

"Druhý rok v řadě dosáhla česká e-commerce růstu o více než 20 procent. To je skvělý výsledek, který jen potvrzuje úspěšnost a kvalitu našich internetových obchodů. Předvánoční období bylo vyvrcholením povedeného roku 2016," uvedl výkonný ředitel APEK Jan Vetyška.

Podíl internetových prodejů na maloobchodních tržbách tak letos při očekávaných celoročních tržbách 97 miliard korun dosáhne 9,2 procenta.

Kurzovní lístek 30. 12. 2016 (střed)

EUR, 1 27,020
Kanada, 1 19,048
USA, 1 25,639

Kultura

Ve věku 93 let zemřela herečka Luba Skořepová

Ve věku 93 let v pátek 23. prosince v jedné z pražských nemocnic zemřela herečka Luba Skořepová. Emeritní členka Národního divadla během svého téměř sedmdesátiletého působení na české první scéně vytvořila na 160 rolí. Více než stovku dalších rolí ztvárnila ve filmu a v televizi. Hrála po boku slavných herců a pod vedením věhlasných režisérů.

Lubu Skořepovou diváci znali jako neúnavnou herečku. Na české první scéně se poprvé objevila už v roce 1945 ve Vančurově hře Učitel a žák a členkou činohry byla plných 65 let. "Když ve 'zlaté kapličce' vystoupila poprvé, byla to zkrátka ještě novostavba," uvedl již dříve s nadsázkou její kolega David Prachař.

Hostovala však i na dalších scénách. Například v Divadle v Řeznické, kde 16 let slavil úspěchy její ženský trojobraz Mydlibaba a ty druhé. Na stejném jevišti uvedla monodrama Pomluva, přibližující život francouzské královny Marie Antoinetty, jak se o něm v učebnicích nikdo nedočte. Další monodrama s názvem César a Drana uváděla sedm let na komorní scéně v Městských divadlech pražských. Hrála i v divadlech Metro a U Valšů. Podle Váňové hrála Skořepová ještě před dvěma lety ve třech divadlech.

Ministerstvo zahraničí představilo video propagující Česko

Ministerstvo zahraničí v Černínském paláci představilo video Czechia Has Marvellous People (Česko má úžasné lidi). Videospot natočený v devíti jazykových verzích bude sloužit k propagaci České republiky v zahraničí. Promítnut byl na předvánočním setkání ministerstva s dvěma stovkami podnikatelů za přítomnosti premiéra Bohuslava Sobotky (ČSSD).

Podle viceprezidenta Hospodářské komory ČR Bořivoje Mináře podnikatelé podobný spot dlouhodobě postrádali. "Zatímco zahraniční delegace setkání s českými podnikateli otevíraly videospotem o své zemi a podnikatelských aktivitách, česká delegace se neměla čím prezentovat," sdělil.

Podle ministra zahraničí Lubomíra Zaorálka (ČSSD) také jeho úřad dlouhodobě pociťoval deficit v prezentaci země. "Chyběl prezentační videoklip, který by představil Česko celistvě jakožto zemi s rozmanitou přírodou, špičkovým vzděláním a inovacemi, rozvinutou ekonomikou a infrastrukturou, světovou kulturou i jako zemi příjemnou k životu," uvedl Zaorálek.

Videospot se bude promítat například na podnikatelských seminářích, které jsou součástí cest ministra i dalších představitelů českého státu do zahraničí. Lze ho využít i na akcích, na nichž se podílejí české zastupitelské úřady v zahraničí. Poprvé byl uveden na Česko-korejském podnikatelském fóru, které se konalo v listopadu v Soulu. V nejbližší době bude uveden v pondělí na podnikatelském semináři v Dillí, který se uskuteční při oficiální návštěvě ministra Zaorálka v Indii a na Srí Lance, řekla ČTK náměstkyně ministra Ivana Červenková.

V pětiminutovém klipu se objevují význačné české osobnosti z mnoha oborů, například hokejista Jaromír Jágr, dirigent Jiří Bělohlávek, tenistka Petra Kvitová, herec Jiří Bartoška, kardiolog Jan Pirk nebo fotograf Jan Saudek.

Klip doprovází skladba Noční cestou od Antonína Dvořáka z klavírního cyklu

Poetické nálady v interpretaci předního českého klavíristy Iva Kahánka.

Rybova mše vánoční zní po celém světě, pronikla i do Japonska

O Českou mši vánoční rožmitálského kantora Jakuba Jana Ryby je zájem nejen doma, ale i ve světě. Jeho nejpopulárnější skladbu pro vánoční období znají posluchači v Americe, Austrálii, na Novém Zélandu, přeložena byla do švédštiny a nedávno zazněla třeba v Japonsku. Skladatel ji přitom za své nejlepší dílo nepovažoval, řekl ČTK předseda Společnosti Jakuba Jana Ryby Hubert Hoyer.

"O Rybu je zájem i v cizině, teď dokonce dávali Českou mši vánoční v Tokiu. Ozval se mi nějaký pán, který studoval v Praze hudbu, že měl sen, aby to v Japonsku zaznělo, a ono se to podařilo. Tak se chtěl podělit o tu radost a poslal nám plakát," uvedl Hoyer.

Od prvního provedení zlidovělé mše Hej mistře! v kostele ve Starém Rožmitále letos uplyne 220 let. Od té doby vešla ve známost a stala se symbolem Vánoc. "Hraje se po celém světě. Ryba by si to určitě nikdy nemyslel, on si považoval víc jiných skladeb než této," řekl Hoyer.

Společnost starající se o skladatelův odkaz, které předsedá, sdružuje kolem 250 lidí. Členy má i v zahraničí, ve Švýcarsku, v Rakousku nebo v Kanadě. Cílem spolku je Rybovo dílo především popularizovat. "Když někdo chce nějakou skladbu nastudovat, tak pokud k ní máme notový materiál, tak ho samozřejmě rádi bezplatně poskytneme," uvedl Hoyer. Ryba za svůj život složil asi 1500 skladeb a Hoyerovi je líto, že Česká mše vánoční zastiňuje další dílo, které mezi lidmi není příliš známé. "Je to škoda. Maximálně ještě nějakou pastorelu znají. Rozmilý slavíčku nebo něco takového. Ale že Ryba psal koncerty a oratoria, to ví už málokdo," podotkl.

Situace se podle něj trochu zlepšila po loňském roce, kdy se připomínalo 250. výročí Rybova narození a 200. výročí úmrtí. "Jubilejní rok hodně pomohl, spousta projektů se spustila," uvedl Hoyer. Za významný počin považuje například vznik první veřejnosti dostupné nahrávky Rybova monumentálního oratoria Stabat mater z roku 1805. "To je něco úplně jiného než Česká mše vánoční. Ani by to někdo třeba nehádal, že to napsal Ryba," míní Hoyer. Vyšla také celobarevná monografie o Rybovi s ukázkami jeho notových a písemných rukopisů a vznikají další nahrávky. "Snažíme se uvádět do života i Rybovy věci, které jsou málo známé. V plzeňském rozhlase se například natáčejí houslové koncerty," dodal Hoyer.

Sport

Biatlonistka Koukalová vyhrála hromadný závod v Novém Městě

Gabriela Koukalová se postarala o zlatou tečku pro český biatlon na Světovém poháru v Novém Městě na Moravě, když vyhrála závod s hromadným startem. S jednou chybou na střelnici porazila o tři sekundy vedoucí ženu seriálu Němku Lauru Dahlmeierovou a postarala se o jedinou českou medaili na Vysočině.

Koukalová si připsala třetí pódiové umístění v sezoně a druhé vítězství po triumfu ve stíhacím závodu v Östersundu. Ve Světovém poháru vyhrála Koukalová počtrnácté a v průběžné klasifikaci se posunula na třetí příčku.

"Byl to opravdu nejemocionálnější moment v kariéře. Pocity jsou daleko víc vygradované, než byly třeba během olympiády v Soči. Je úžasné vyhrát doma. Byl to neskutečný tlak a hrozná výzva," řekla Koukalová.

"Byla jsem překvapená, že jsem zvládla tu poslední střelbu. Myslela jsem na všechny lidi, že bych jim tu podporu vrátila," uvedla Koukalová. "Teď se mi těžko hledají slova, jak moc skvělý moment kariéry to je. Tohle je snad daleko víc než olympiáda. Stálo to za to," prohlásila.

Fanouškům při projetí cílem poslala Koukalová polibek, pak sama dostala pusu od manžela a maminky. Při slavnostním vyhlášení divákům z nejvyššího stupně řekla, že doufá, že jim dala krásný vánoční dárek. "Doufám, že to je dostatečný, protože jsme tady zažívali neuvěřitelnou atmosféru," uvedla.

V závěrečný den sledovalo závody v Novém Městě na Moravě 34.000 fanoušků, celkem za čtyři dny Vysočina Arénu navštívilo rekordních 123.500 diváků.

Sportovcem roku je olympijský vítěz v judu Lukáš Krpálek

Sportovcem roku se stal podle očekávání olympijský vítěz v judu Lukáš Krpálek a ukončil tak v anketě Klubu sportovních novinářů desetiletou nadvládu žen. Druhý skončil v hlasování žurnalistů rychlostní kanoista Josef Dostál, dvojnásobný medailista z Ria, třetí místo obsadila biatlonistka Gabriela Koukalová, celková vítězka Světového poháru z minulé zimní sezony.

Nejlepším kolektivem roku je za vítězství ve Fed Cupu stejně jako loni tenisový tým žen ve složení Petra Kvitová, Karolína Plíšková, Barbora Strýcová, Lucie Hradecká a kapitán Petr Pála. Juniorkou roku byla zvolena Michaela Hrubá, juniorská mistryně světa ve skoku skoku vysokém. Sportovní legendou se stal in memoriam gymnasta Alois Hudec.

Krpálek vyhrál s velkým náskokem 416 bodů, pouze 33 hlasujících ho v druhém kole nezařadilo na první místo. "Je to něco nádherného. Obrovská odměna za celý rok a za celou kariéru. Máme spoustu výborných sportovců a takové ocenění by si jich zasloužilo mnohem více," řekl vítěz.

V uplynulých deseti letech kralovaly hlasování ženy. Loni anketu ovládla Zuzana Hejnová, která zvítězila i v roce 2013, tři vítězství má Martina Sáblíková, po dvou Barbora Špotáková a Kvitová a jedno Kateřina Neumannová. Posledním mužským vítězem ankety byl v roce 2005 hokejista Jaromír Jágr.

"Nic proti ženám, ale jsem rád, že jsem to konečně prolomil ve prospěch mužů. Bavili jsme se o tom i s ostatními sportovci, že by bylo dobré, kdyby zas vyhrál chlap. Takže jsem šťastný, že se to povedlo a že jsem to zrovna já," řekl Krpálek.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež oslavil 80. narozeniny s vězni i bezdomovci

V sobotu 17. prosince 2016 oslavil papež František své 80. narozeniny. V Paolinské kapli v Apoštolském paláci slavil papež František ranní mši svatou s kardinály, kteří bydlí v Římě. *„Napadá mne báseň, kterou jsem vám citoval: ‚Stáří je klidné a zbožné' (Hölderlin). Modlete se, aby to moje stáří bylo takové: klidné, zbožné a plodné. A také radostné,"* řekl přítomným. Během bohoslužby František kázal na téma sobotního evangelia, které popisovalo rodokmen Ježíše Krista. Papež přitom vyzdvihl důležitost paměti v životě křesťana. *„Lásce je vlastní, že má neustále před očima spoustu dobra, jehož se nám dostalo,"* řekl. V minulosti každého člověka jsou však i chvíle poznamenané hříchem. *„Vyznáváme: Já jsem hříšník, ale ty mě můžeš spasit, veď mě dál. (...) Je tam Pán a podává ruku, aby tě pozvedl a řekl ti: Jdi dál,"* dodal František.

Papež také posnídal s osmi lidmi bez domova, kteří žijí v okolí Vatikánu. Ti se o pozvání dozvěděli v sobotu ráno a papeži přinesli tři kytice slunečnic.

Sobota však byla pro Františka běžným pracovním dnem: na audienci přijal maltskou prezidentku, dva biskupy nebo komunitu Nomadelfia, kteří žijí v italském Grosettu po způsobu prvotní církve.

V podvečer se pak římský biskup spojil skrze Skype se zhruba šedesátkou vězňů, kteří žijí v nápravném zařízení Due Palazzi v Padově. Jeden z odsouzených poděkoval jménem ostatních papeži „za jeho svědectví" i za jmenování biskupa Claudia Cipollu, který se uvězněným zvlášť věnuje. *„Bůh chce přebývat mezi lidmi, avšak může to udělat pouze skrze muže a ženy, kteří jsou jím zasaženi a žijí evangelium, aniž by hledali cokoliv jiného,"* řekl vězeň. František požehnal každému z odsouzených i jejich rodinám. *„Modlím se za vás a jsem vám nablízku. (...) Naděje neklame. Když jsi v temnotě a vidíš před sebou pouze zeď, přimkni se k naději, která dokáže zbořit všechny zdi,"* uvedl římský biskup.

Papeži gratulovala k narozeninám řada osobností. Mezi nimi byl například kardinál Dominik Duka OP, arcibiskup anglikánské církve Justin Welby, moskevský patriarcha Kirill, prezident USA Barack Obama i prezident ČR Miloš Zeman. Telefonem popřáli Františkovi například emeritní papež Benedikt XVI. nebo ruský prezident Vladimir Putin. Desítky tisíc blahopřání došly papeži skrze emailové adresy zřízené k tomuto účelu.

Dnes je mučedníků více než v prvních staletích, řekl papež

V den svátku prvomučedníka sv. Štěpána promluvil papež František před desítkou tisíc lidí shromážděných k modlitbě Anděl Páně na Svatopetrském náměstí. Svatý Štěpán byl ukamenován, protože vyznal svou víru v Ježíše Krista. Jeho smrt vede každého věřícího, aby si zvolil světlo namísto tmy, uvedl papež. Svět podle něj nenávidí křesťany ze stejného důvodu, z jakého nenáviděl Krista: *„Svět má raději temnoty, aby skryl svoje špatné skutky,"* řekl František, který varoval věřící před zesvětštěním. *„Mezi evangeliem a světskou mentalitou existuje rozpor. Následovat Ježíše namená následovat jeho světlo, které vysvitlo uprostřed noci v Betlémě, a opustit temnoty tohoto světa."* Na Svatopetrském náměstí papež připomněl, že počet mučedníků je vyšší v současnosti než v prvních staletích: *„I dnes církev, aby vydala svědectví světlu a pravdě, zakouší na různých místech tvrdá pronásledování až k nejvyšší zkoušce mučednictví. Kolik našich bratří a sester ve víře snáší útlak, násilí a jsou nenáviděni kvůli Ježíši! Řeknu vám jedno: mučedníci dneška jsou početnější než byli ti z prvních staletí. Když čteme dějiny prvních staletí tady v Římě, vidíme spousty krutostí páchaných na křesťanech, ale říkám vám, že dnes se na křesťanech páchají stejné a častější krutosti. Chceme dnes pamatovat na ty, kdo trpí pronásledováním, a být jim nablízku svojí sympatií, modlitbou i svým pláčem. Včera v Iráku slavili křesťané Narození Páně ve svojí zničené katedrále. To je příklad věrnosti evangeliu. Navzdory zkouškám a nebezpečím křesťané odvážně dosvědčují svoji příslušnost ke Kristu a žijí evangelium tím, že se starají o ty poslední a nejvíce přehlížené, prokazují dobro všem bez rozdílu a dosvědčují tak lásku v pravdě."* V závěru František vyzval k *„vytvoření prostoru v srdci pro Krista"* a radostnému a odvážnému následování Ježíše podle mentality evangelia a nikoliv podle světského smýšlení.

Biskup Lobkowicz požádal papeže Františka o jmenování pomocného biskupa

Biskup František Václav Lobkowicz počátkem prosince 2016 požádal papeže Františka o jmenování pomocného biskupa pro ostravsko-opavskou diecézi. Současně vyzývá kněze své diecéze a věřící k modlitbě za dobrou volbu pro tuto službu.

Po zvážení mých fyzických možností a nakonec i dle názorů vyplývajících z malé kněžské synody jsem se rozhodl požádat Svatého otce o jmenování pomocného biskupa pro naši diecézi. Prosím tedy, aby se celá diecéze zapojila do modliteb o dobrou volbu. Jsem přesvědčen, že toto jmenování bude k prospěchu života naší místní církve. Děkuji za všechny modlitby.

+ František Václav Lobkowicz

Podle zpráv
České biskupské konference

Poselství papeže Františka k 50. Světovému dni míru

1. ledna 2017

Nenásilí jako styl mírové politiky

1. Na počátku nového roku odevzdávám svá upřímná mírová přání lidem a národům celého světa, hlavám států a vlád, jakož i zodpovědným za náboženská společenství a za různé složky občanské společnosti. Přeji mír každému muži i každé ženě, chlapcům i děvčatům a prosím za to, aby obraz každého člověka k Boží podobě nám umožnil uznávat jeden druhého jako posvátný dar obdařený nesmírnou důstojností. Respektujme tuto „nejhlubší důstojnost"[1] především v situacích konfliktů a učiňme z aktivního nenásilí svůj životní styl.

Toto je poselství k 50. Světovému dni míru. V tom prvním se blahoslavený Pavel VI. obrátil ke všem národům, nejen ke katolíkům, jasnými slovy: „Konečně se velmi jasně ukázalo, že mír je jedinou opravdovou linií pro lidský pokrok (nikoli směřování ke ctižádostivým nacionalismům, nikoli násilná dobývání, nikoli represe vedoucí k falešnému občanskému řádu)." Varoval před „nebezpečím uvěřit, že mezinárodní spory nejsou řešitelné cestou rozumu, to znamená jednáními založenými na právu, spravedlnosti a rovnosti, ale jen odstrašujícími a smrtelnými silami." Oproti tomu citoval encykliku Pacem in terris svého předchůdce Jana XXIII. a zdůrazňoval „význam míru a lásku k míru založenému na pravdě, spravedlnosti, svobodě a lásce."[2] Oslovuje nás aktuálnost těchto slov, jež nejsou dnes méně důležitá a méně naléhavá než před padesáti léty.

Při této příležitosti bych rád uvažoval o nenásilí jako stylu mírové politiky a prosím Boha, aby nám všem pomáhal čerpat nenásilí z hloubi našich pocitů a osobních hodnot. Kéž láska a nenásilí určují způsob, jímž jednáme jedni s druhými ve svých vztazích meziosobních, společenských i mezinárodních. Když oběti násilí dokážou odolat pokušení pomsty, mohou být nejdůvěryhodnějšími strůjci nenásilných procesů při vytváření míru. Od místní každodenní úrovně až po celosvětový řád se může nenásilí stávat stylem charakterizujícím naše rozhodování, naše vztahy, naše jednání i politiku ve všech jejích formách.

Rozbitý svět

2. Zatímco minulé století poznalo devastaci způsobenou dvěma vražednými světovými válkami, zakusilo hrozbu nukleární války a velké množství jiných konfliktů, dnes se bohužel potýkáme se strašnou rozkouskovanou třetí světovou válkou. Není snadné poznat, zda současný svět je násilný více, nebo méně než včera, ani zda moderní komunikační prostředky a mobilita, jež naši epochu charakterizují, zvyšují naše vědomí o násilí nebo nás na něm činí závislejšími.

V každém případě toto „rozkouskované" násilí uplatňované různými způsoby a na různých úrovních vyvolává obrovská utrpení, jichž jsme si dobře vědomi: války v různých zemích a na různých kontinentech, terorismus, zločinnost a nepředvídatelné ozbrojené útoky, zneužívání migrantů a obětí obchodu s lidmi, ničení životního prostředí. Jaký to má účel? Umožňuje násilí dosáhnout cílů trvalé hodnoty? To vše, čeho dosáhne, nevede to snad k rozpoutání odplaty a ke smrtícím konfliktům, z nichž má prospěch jen několik „válečných pánů?"

Násilí není lékem pro náš rozbitý svět. Odpovídat na násilí násilím vede v nejlepším případě k násilným migracím a k nesmírným utrpením, protože velké množství zdrojů se určuje pro válečné účely a odebírá se z každodenních potřeb mladých, rodin v těžkostech, starých, nemocných a velké většiny obyvatel světa. V horších případech může vést k fyzické i duchovní smrti mnohých, ne-li úplně všech.

Radostná zvěst

3. I Ježíš žil v násilných dobách. Učil, že pravým bitevním polem, kde se střetává násilí s mírem, je lidské srdce: „Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky" (Mk 7,21). Tváří v tvář této skutečnosti však Kristovo poselství nabízí radikálně pozitivní odpověď; on neúnavně kázal bezpodmínečnou Boží lásku, která přijímá a odpouští, a učil své žáky milovat nepřátele (srov. Mt 5,44) a nastavit druhou tvář (srov. Mt 5,39). Když těm, kdo obviňovali cizoložnici, zabránil, aby ji kamenovali (srov. Jan 8,1-11), a když v noci před svou smrtí řekl Petrovi, aby skryl meč do pochvy (srov. Mt 26,52), vytýčil Ježíš cestu nenásilí, po níž šel až do konce, až na kříž, a skrze niž zjednal pokoj a zničil nepřátelství (srov. Ef 2,14-16). Proto ten, kdo přijímá Ježíšovu radostnou zvěst, dokáže rozpoznat násilí, jež v sobě nosí, nechá se uzdravit Božím milosrdenstvím a sám se stává nástrojem smíření, jak k tomu nabádá svatý František z Assisi: „Pokoj, který hlásáte ústy, mějte ještě hojněji ve svých srdcích."[3]

Být pravými Ježíšovými učedníky dnes znamená přijmout i jeho výzvu k nenásilí. Ta – jak prohlašoval můj předchůdce Benedikt XVI. – „je realistická, protože chápe, že ve světě je

příliš násilí, příliš nespravedlnosti, a tuto situaci nelze překonat jinak než tím, že se vyváží láskou navíc a dobrem navíc. Toto ‚navíc' pochází od Boha."[4] A velmi naléhavě dodává: „Nenásilí není pro křesťany pouhým taktickým chováním, ale způsobem bytí jejich osoby a postojem toho, kdo je natolik přesvědčen o Boží lásce a o její síle, že nemá strach čelit zlu pouze zbraněmi lásky a pravdy. Láska k nepříteli utváří jádro ‚křesťanské revoluce'."[5] Evangelní příkaz milujte své nepřátele (srov. Lk 6,27) je oprávněně považován za „magnu chartu křesťanského nenásilí"; nespočívá v tom, „že se zlu vzdáváme..., ale v tom, že na zlo odpovídáme dobrem (srov. Řím 12,17-21), a tím rozbíjíme řetěz nespravedlnosti".[6]

Mocnější než násilí

4. Nenásilí se mnohdy chápe ve smyslu odevzdanosti, neangažovanosti a pasivity, ale ve skutečnosti tomu tak není. Když Matka Tereza přebírala v roce 1979 Nobelovu cenu míru, vyhlásila své jasné poselství o aktivním nenásilí: „V naší rodině nemáme zapotřebí bomb, zbraní a ničení pro přinášení míru, ale pouze potřebujeme být spolu a navzájem se milovat. ... A můžeme přemoci všechno zlo, které je ve světě."[7] Vždyť síla zbraní je klamná. Zatímco obchodníci se zbraněmi dělají svou práci, jsou zde ubozí strůjci míru, kteří jen proto, aby pomohli jednomu člověku, pak dalšímu, dalšímu a dalšímu dávají svůj život." Pro tyto strůjce míru je Matka Tereza „symbolem a ikonou našich časů".[8] Ke své velké radosti jsem ji v září 2016 prohlásil za svatou. Vyzdvihl jsem její vstřícnost vůči všem, „přijetí a ochranu lidského života, života nenarozeného, opuštěného i vyskartovaného. ... Skláněla se k lidem u konce, kteří byli ponecháni podél cest, aby zemřeli, a uznávala důstojnost, jakou jim Bůh dal. Nechala svému hlasu dolehnout k mocným této země, aby poznávali své viny za zločiny – za zločiny! – chudoby, kterou způsobili oni sami".[9] Odpovědí na to bylo její poslání – a v tom zastupuje tisíce a dokonce i miliony lidí – jít obětem naproti s velkodušností a oddaností, dotýkat se každého zraněného těla a uzdravovat každý zlomený život.

Rozhodné a důsledné uplatňování nenásilí přineslo ohromující výsledky. Úspěchy, jichž dosáhli Mahátma Gándhí a Khan Abdul Ghaffar Khan při osvobozování Indie a Martin Luther King jr. v boji proti rasové diskriminaci, nebudou nikdy zapomenuty. Zvláště ženy jsou často vůdčími osobnostmi při uplatňování nenásilí, jako například Leymah Gbowee a tisíce liberijských žen, jež organizovaly modlitební a protestní nenásilná setkání (pray-ins), čímž dosáhly toho, že se konala jednání na vysoké úrovni o skončení druhé občanské války v Libérii.

Nemůžeme zapomenout ani na epochální desetiletí zakončené pádem komunistických režimů v Evropě. Křesťanská společenství k tomu přispěla naléhavými modlitbami a odvážnými akcemi. Mimořádný vliv měla služba a učitelský úřad svatého Jana Pavla II. Když můj předchůdce v encyklice Centesimus annus (1991) uvažoval o událostech roku 1989, zdůraznil, že epochální změna v životě lidí, národů a států se uskutečňuje „nenásilným bojem, který použil pouze zbraní pravdy a spravedlnosti".[10] Tento proces politického přechodu k míru byl částečně umožněn „nenásilným působením lidí, kteří vždy odmítali podrobit se moci násilí a dokázali postupně nalézt účinné prostředky k tomu, aby vydali svědectví pravdě." A zakončil: „Kéž se lidé naučí nenásilně bojovat za spravedlnost, zříci se ve vnitřních sporech třídního boje a v mezinárodních konfliktech války!"[11]

Církev se angažovala v nenásilných mírotvorných strategiích v mnoha zemích a podněcovala dokonce i ty nejnásilnější aktéry v úsilí o vytvoření spravedlivého a trvalého míru.

Takové úsilí vynakládané ve prospěch obětí nespravedlnosti a násilí není výlučným dědictvím katolické církve, ale je vlastní mnoha náboženským tradicím, pro něž „soucit a nenásilí jsou podstatné a ukazují cestu života".[12] Naléhavě prohlašuji: „Žádné náboženství není teroristické."[13] Násilí je znesvěcením Božího jména.[14] Stále neúnavně opakujme: „Násilí nikdy nemůže být ospravedlněno Božím jménem. Pouze mír je svatý. – Pouze mír je svatý, nikoli válka!"[15]

Domácí kořeny nenásilné politiky

5. Pokud lidské srdce je zdrojem, z něhož vychází násilí, potom je třeba jít cestou nenásilí především v nitru rodiny. Je to součást oné radosti z lásky, kterou jsem popsal v březnu 2016 v apoštolské exhortaci Amoris laetitia, vydané na závěr dvouleté církevní reflexe o manželství a rodině. Rodina je nezbytným tavícím kotlem, kde se manželé, rodiče a děti i sourozenci učí komunikovat a nezainteresovaně se starat jedni o druhé a kde neshody anebo dokonce konflikty se nemají překonávat silou, ale dialogem, úctou, hledáním dobra toho druhého, milosrdenstvím a odpuštěním.[16] Z nitra rodiny vychází radost lásky do světa a šíří se do celé společnosti.[17] Etika bratrství a mírového soužití mezi lidmi a mezi národy se ostatně nemůže zakládat na logice strachu, násilí a uzavřenosti, ale na zodpovědnosti, úctě a na upřímném dialogu. V tomto smyslu vznáším svůj apel ve prospěch odzbrojení, jakož i zákazu a zrušení jaderných zbraní; jaderné odstrašování a hrozba jistého vzájemného zničení nemohou zakládat tento druh etiky.[18] Se stejnou naléhavostí naléhavě prosím, aby se zastavilo domácí násilí a zneužívání žen a dětí.

Svatý rok milosrdenství, který skončil v listopadu 2016, byl výzvou, abychom se zahleděli do hloubky svého srdce a nechali tam vstoupit Boží milosrdenství. Svatý rok nám umožnil, abychom si uvědomili, jak početné a různé jsou osoby a sociální skupiny, s nimiž se zachází lhostejně a které jsou oběťmi nespravedlnosti a trpí násilím. Ti všichni jsou součástí naší „rodiny", jsou to naši bratři a sestry. Proto politiky nenásilí musejí začínat za zdmi domova, aby se pak šířily do celé lidské rodiny. „Příklad svaté Terezie z Lisieux nás vybízí k prožívání malé cesty lásky, abychom nezameškávali příležitosti k laskavému slovu, k úsměvu či k jaké-

mukoli drobnému gestu, které zasévá mír a přátelství. Integrální ekologie je tvořena i jednoduchými každodenními gesty, skrze něž prolamujeme logiku násilí, vykořisťování a sobectví."[19]

Moje výzva

6. Vytváření míru prostřednictvím aktivního nenásilí je potřebným prvkem odpovídajícím trvalému úsilí církve omezovat používání síly prostřednictvím mravních norem, skrze její účast na práci mezinárodních institucí a díky kvalifikovanému příspěvku mnoha křesťanů k vypracování legislativy na všech úrovních. Sám Ježíš nám v takzvané horské řeči poskytuje „příručku" k této strategii. Osm blahoslavenství (srov. Mt 5,3-10) vytyčuje profil osoby, kterou můžeme nazvat blahoslavenou, dobrou a autentickou. Blahoslavení tiší – říká Ježíš – milosrdní, tvůrci pokoje, lidé čistého srdce, ti, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti.

To je zároveň program a výzva pro politické a náboženské leadery, pro zodpovědné za mezinárodní instituce, podnikové a mediální řídící pracovníky celého světa: aplikovat blahoslavenství při vykonávání své zodpovědnosti. Je to výzva k vytváření společnosti, společenství nebo podniku, za nějž jsou zodpovědní, ve stylu tvůrců pokoje; znamená to prokazovat milosrdenství odmítáním skartace lidí, škod na životním prostředí a touhy zvítězit za každou cenu. To vyžaduje připravenost „ochotu snášet konflikt, řešit ho a přetvořit ho na spojující článek nového procesu".[20] Konat tímto způsobem znamená volit si solidaritu za svůj styl, aby se vytvářely dějiny a budovalo se sociální přátelství. Aktivní nenásilí představuje způsob, jak dokázat, že jednota je skutečně silnější a plodnější než konflikt. Ve světě je všechno niterně propojené.[21] Zajisté se může stát, že rozdílnosti budou způsobovat spory; postavme se k nim konstruktivně a nenásilně tak, aby „konflikty, napětí a protiklady mohly dosáhnout mnohotvárné jednoty, jež plodí nový život" a zachovaly se „cenné možnosti protikladných polarit".[22]

Ujišťuji všechny o tom, že katolická církev bude u každého pokusu o vytváření míru i prostřednictvím aktivního tvůrčího nenásilí. Dne 1. ledna 2017 vzniká nové dikasterium pro službu integrálnímu lidskému rozvoji, které bude církvi pomáhat v tom, aby se stále účinněji zasazovala o „nesmírná dobra, jimiž jsou spravedlnost, mír a starost o stvoření", a v její péči „zvláště v otázkách týkajících se migrace, lidí potřebných, nemocných a vyloučených, postavených na okraj a obětí ozbrojených konfliktů a přírodních katastrof, vězňů, nezaměstnaných a obětí otroctví a mučení"[23]. Každá činnost tímto směrem, jakkoli je skromná, přispívá k vytváření světa svobodného od násilí, což je první krok ke spravedlnosti a míru.

Závěrem

7. Jak už se stalo tradicí, podepisuji toto poselství 8. prosince, o slavnosti Neposkvrněného Početí Panny Marie. Maria je Královnou míru. Při narození jejího Syna andělé chválili Boha a přáli na zemi pokoj mužům a ženám dobré vůle (srov. Lk 2,14). Prosme Pannu Marii, aby byla naší vůdkyní.

„Všichni si přejeme mír. Mnoho lidí ho každodenně buduje malými úkony a mnozí trpí a trpělivě snášejí námahu při mnoha pokusech o jeho vytváření."[24] V roce 2017 se snažme svou modlitbou a svým jednáním o to, abychom se stali lidmi, kteří ze svého srdce, ze svého konání i ze svých slov vyhostili násilí, a abychom vytvářeli společenství nenásilí, která se starají o společný domov. „Nic není nemožné, pokud se obrátíme k Bohu s modlitbou. Všichni mohou být tvůrci pokoje."[25]

Ve Vatikánu 8. prosince 2016

František

[1] Apoštol. exhort. Evangelii gaudium, 228.
[2] Poselství k 1. Světovému dni míru, 1. ledna 1968.
[3] „Legenda o třech druzích": Františkánské prameny, č. 1469.
[4] Angelus, 18. února 2007.
[5] Tamtéž.
[6] Tamtéž.
[7] MATKA TEREZA, Projev při přebírání Nobelovy ceny, 11. prosince 1979.
[8] Meditace „Cesta míru", kaple v Domus Sanctae Marthae, 19. listopadu 2015.
[9] Homilie při kanonizaci blahoslavené Matky Terezy z Kalkaty, 4. září 2016.
[10] Č. 23.
[11] Tamtéž.
[12] Projev při mezináboženské audienci, 3. listopadu 2016.
[13] Projev na 3. Světovém setkání lidových hnutí, 5. listopadu 2016.
[14] Srov. Projev na setkání s muslimským šejkem Kavkazu a se zástupci náboženských společenství, Baku, 2. října 2016.
[15] Projev, Assisi, 20. září 2016.
[16] Srov. postsynod. apoštol. exhort. Amoris laetitia, 90-130.
[17] Srov. tamtéž, 133.194.234.
[18] Srov. Poselství u příležitosti Konference o humanitárním dopadu jaderných zbraní, 7. prosince 2014.
[19] Enc. Laudato si', 230.
[20] Apoštol. exhort. Evangelii gaudium, 227.
[21] Srov. Enc. Laudato si', 16.117.138.
[22] Apoštol. exhort. Evangelii gaudium, 228.
[23] Apoštolský list formou „Motu proprio", jímž se ustavuje dikasterium pro službu integrálnímu lidskému rozvoji, 17. srpna 2016.
[24] Regina Caeli, Betlém, 25. května 2014.
[25] Provolání, Assisi, 20. září 2016.

Překlad podle: http://www.cirkev.cz

Výroční zpráva Církve římskokatolické v České republice za rok 2015

Římskokatolická církev nabízí a také uskutečňuje spolupráci s ostatními institucemi v oblasti armády, policie, charity, školství. Tuto službu vykonává prostřednictvím téměř 1750 kněží, mnoha desítek řeholníků, řeholnic a laických spolupracovníků.

Římskokatolická církev má dle §7 odst. 1 zákona č. 3/2002 Sb. o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (dále jen zákon o církvích a náboženských společnostech) oprávnění k výkonu zvláštních práv. Všechna zvláštní práva v roce 2012 vykonávala a ohledně níže uvedených zvláštních práv ve smyslu §7 odst. 3 zákona č. 3/2002 Sb. v platném znění zveřejňuje následující:

1. Církev je oprávněna vyučovat náboženství na veřejných školách.

Výuka náboženství na veřejných školách byla uskutečňována jako nepovinný předmět. Tento předmět navštěvovalo celkem **38 843 žáků a studentů.** Dalších cca **16 000 dětí** a mládeže absolvuje výuku náboženství **mimo školu (např. na farách apod.)**

2. Církev je oprávněna pověřit osoby vykonávající duchovenskou činnost k výkonu duchovenské služby v ozbrojených silách České republiky, v místech, kde se vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranné léčení a ochranná výchova.

Výkon duchovenské služby v ozbrojených silách České republiky (ČR) je upraven dohodami mezi Ministerstvem obrany ČR a ČBK a ERC. V armádě působilo k 31. 12. 2015 **32 vojenských kaplanů, z toho bylo 9 římskokatolických kněží a 5 trvalých jáhnů.** Pro spolupráci s Policií ČR byl vyčleněn 1 duchovní.

Římskokatolická církev se **v r. 2015** podílela na pastoraci vězňů téměř ve všech 35 českých věznicích. V zaměstnaneckém poměru VSČR (převážně s částečnými úvazky) pracovalo 15 kaplanů a kaplanek. Do věznic pravidelně docházelo také více než 100 dobrovolníků (kněží, zasvěcených osob a laiků). Řeholní sestry pracovaly v ženské věznici pro prvotrestankyně v Praze-Řepích, ve Vinařicích, v Opavě, Kuřimi, v Brně, Olomouci, v Praze-Pankráci a ve vazební věznici v Českých Budějovicích. Ve věznici Plzeň-Bory působili také členové komunity Koinonia sv. Jana Křtitele. Vězně ve Vinařicích u Kladna pravidelně navštěvovali bohoslovci z Arcibiskupského semináře v Praze a studenti KTF UK.

3. Církev je oprávněna konat obřady, při nichž jsou uzavírány církevní sňatky podle zvláštního právního předpisu.

Dle zákona o rodině č. 94/1963 Sb. v platném znění je možno uzavřít **manželství církevním obřadem.** V roce 2015 bylo uzavřeno celkem **5479 sňatků** dle obřadu Církve římskokatolické. V tomto počtu jsou zahrnuty jak sňatky znamenající vznik manželství, tak církevní sňatky osob již v manželství žijících - tzv. církevně zplatněná manželství.

4. Církve jsou oprávněny zřizovat církevní školy podle církevního zákona č. 3/2002 Sb. a podle školského zákona č. 561/2004 Sb.

Katolická církev zřizovala k **31. 12. 2015** celkem 90 školských právnických osob (ŠPO) a 6 spol. s r. o., **celkem 96 právnických osob**, které sdružují **108 škol a školských zařízení.** Toto číslo zahrnuje:

Celkem 27 mateřských škol. Z toho bylo 19 mateřských škol jako samostatné ŠPO a 8 mateřských škol, které jsou součástí ŠPO základní nebo střední školy.

Celkem 23 základních škol. Z toho bylo 14 základních škol jako samostatné ŠPO, 1 základní škola je s. r. o. a 8 základních škol, které jsou součástí ŠPO mateřské školy, gymnázia, střední školy a ZUŠ.

Celkem 1 základní uměleckou školu, která je součástí ŠPO základní školy.

Celkem 18 gymnázií. Z toho bylo 12 gymnázií jako samostatné ŠPO, 1 gymnázium s. r. o. a 5 gymnázií, která jsou součástí ŠPO mateřské, základní nebo střední školy.

Celkem 12 středních odborných škol. Z toho bylo 9 středních odborných škol jako samostatné ŠPO, 1 střední odborná škola s. r. o. a 2 střední odborné školy, které jsou součástí ŠPO s mateřskou školou nebo gymnáziem.

Celkem 5 vyšších odborných škol (samostatné ŠPO).

Celkem 1 konzervatoř (samostatná ŠPO).

Celkem 21 školských zařízení, z nichž 18 jsou samostatné ŠPO a 3 jsou s. r. o. Patří mezi ně 1 teologický konvikt, 6 domovů mládeže, 2 křesťanské pedagogicko-psychologické poradny, 2 dětské domovy a 10 středisek volného času.

V Praze dne 22. prosince 2016

+ kardinál Dominik Duka OP, v.r.
předseda České biskupské konference

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANIZACE V CHICAGU

Vás srdečně zvou na

59. REPREZENTAČNÍ PLES

v sobotu 4. února 2017
v Drury Lane Oak Brook, Oak Brook Terrace, IL

Hraje hudba Josefa Polacha Czech Express
a houslista Viktor Kuru

Večeře, otevřený bar a víno na stolech.
Vstupné $ 90,- za osobu

V programu budou představeny debutantky ročníku 2017.
V první řadě z leva sedí Marcela Bilotto a Payton Elliot
V druhé řadě z leva stojí Angela Otčenášek, Abigail Bulíř a Emily Bulíř

Pro další informace a reservace volejte Jean Menšikovou 630-207-8675
nebo zašlete email: representativeball@gmail.com
www.czechoslovakalliedorganizations.org

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2017?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879
1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Česká misie Vás zve na

DĚTSKÝ KARNEVAL v maskách

v Klubu České misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 22. ledna 2017
od 1.00 do 5.00 hodin odpoledne

ČEKÁ VÁS BOHATÝ DĚTSKÝ PROGRAM

Soutěže, hry, hudba, tanec a mnohem víc.
Bude připraveno hojné občerstvení
pro děti i dospělé.
Vstupné dobrovolné

Vroucí vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 12. ledna 2017 připomeneme deváté výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a bratr, pan

Josef Borýsek

Narodil se 5.září 1942 v Horním Němčí na Moravě.
Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.
V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.
Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajanskému životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.
Od roku 1993 byl prezidentem
Ústředny moravských spolků.
Dne 12.ledna 2008 ve věku 65 let
podlehl nenadálé těžké nemoci.
Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou za něho i
jeho zemřelou matku Marii Borýskovu
budeme obětovat
v neděli 15. ledna 2017 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Věra Borýsková, manželka
John Borýsek, syn
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že byla Pánem života a smrti povolána na věčnost naše milovaná maminka, babička a sestra, paní

Anastazie Podařilová

Narodila se 23. srpna 1934 v Blatnici pod sv. Antonínkem.
Do USA přišla se dvěma dětmi v dubnu 1977 za svým
manželem Vladimírem, který emigroval již v roce 1969.
Dlouhou dobu žila v Chicagu.
Pravidelně navštěvovala naše české bohoslužby.
V roce 2004 se odstěhovala k dětem na Floridu.
Zemřela 27. listopadu 2016 v Brendon u Tampy, FL

Rozloučili jsme se s ní při zádušní mši svaté
v kostele České misie 30. prosince 2016

Děkujeme všem, kdo jste se s naší maminkou a babičkou přišli rozloučit a vzpomenete si na ni v modlitbě.

Milka Aprim, dcera s rodinou
Zdenek Podařil, syn s rodinou
Marie Vaverková, sestra s rodinou
a ostatní příbuzní v USA a České republice

Vroucí vzpomínka

Letošního 17. ledna tomu budou čtyři roky, kdy nás navždy opustila naše milovaná manželka, maminka, babička, sestra a švagrová, paní

Marie Peroutka

Narodila se 12. února 1936 v obci Pitín u Uh.Hradiště.
V Brně vystudovala průmyslovou školu stavební a pracovala
v projekčním ústavu, kde poznala svého manžela Miloše.
V roce 1957 uzavřeli sňatek a r. 1965 se jim narodil syn Pavel.
V létě 1968 se kvůli invazi sovětských vojsk do Československa
nevrátili z dovolené ve Vídni, ale odjeli do Chicaga a
zde pak úspěšně pracovala v projekčních ústavech.
V posledních létech statečně bojovala se zákeřnou nemocí,
v níž ji posilovala hluboká víra v Boha - podlehla jí 17. ledna 2013.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat
v kostele České misie v neděli 22. ledna v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si spolu s námi na ni vzpomenete v modlitbě.

Miloš Peroutka, manžel
Pavel Peroutka, syn s manželkou Suzanou
a vnučkou Gabrielou

Srdečně Vás zveme na

Duchovní obnovy

Povede je Fr. Patrik Hakoš ze Slovenska
Česká misie – 9415 Rochetser Ave., Brookfield, IL 60513

UZDRAVENÍ MANŽELSTVÍ

Kurz je zaměřený na uzdravení manželského vztahu skrze modlitbu s vírou.
Pro manžele, snoubence, ale také pro ovdovělé, rozvedené i svobodné.
Vezměte si s sebou Bibli.

Program:

Sobota 21. ledna 2017

9.30 am - Modlitba chval
10.15 am - 1. Téma
11.00 am - Dynamika
11.15 am - Přestávka
11.45 am - 2. Téma
12.40 am - Dynamika
1.00 pm - Společný oběd
2.00 pm - Přestávka
3.00 pm - Chvály
3.15 pm - 3. Téma
4.15 pm - Dynamika
5.00 pm - Přestávka
5.15 pm - 4. Téma
6.00 pm - Dynamika
6.30 pm - Mše svatá
7.30 pm - Večerní posezení(film)

Neděle 22. ledna 2017

9.00 am - Modlitba chval
9.15 am - 5. Téma
10.30 am - Mše svatá s promluvou pro děti
12.00 am - Oběd
1.00 pm - Dětský karneval
- Ukázky programu Christiland

OSOBNÍ MODLITBA

Kurz je zaměřený na obnovu každodenního vztahu s živým Ježíšem Kristem skrze modlitbu s Božím Slovem podle výzvy papeže Františka.
Zvaní jsou všichni, kteří chtějí kráčet v živé víře.
Nezapomeňte si vzít s sebou Bibli.

Program:

Sobota 4. února 2017

9.30 am - Modlitba chval
10.15 am - 1. Téma
11.00 am - Dynamika
11.15 am - Přestávka
11.45 am - 2. Téma
12.40 am - Dynamika
1.00 pm - Společný oběd
2.00 pm - Přestávka
3.00 pm - Chvály
3.15 pm - 3. Téma
4.15 pm - Dynamika
5.00 pm - Přestávka
5.15 pm - 4. Téma
6.00 pm - Dynamika
6.30 pm - Mše svatá
7.30 pm - Večerní posezení

Neděle 5. února 2017

9.00 am - Modlitba chval
9.15 am - 5. Téma
10.30 am - Mše svatá
12.00 am - Společný oběd
- Beseda s Otcem Patrikem

Bližší informace podá Fr. Patrik Hakoš – Telefon: 872 301 9984

Neposkvrněná Panna Maria v ulici du Bac v Paříži

Pokračování ze strany 2.

Během prvních tří měsíců se Kateřina naučila trochu číst a psát, ale zdaleka ne natolik, aby zvládla francouzský pravopis a základy stylistiky, takže všechny její písemné projevy, ostatně velmi řídké, byly neobratné a doslova se hemžily hrubými pravopisnými chybami. Během zkušební doby se navenek naprosto nijak neprojevila. A protože byla i málomluvná a do sebe uzavřená, usoudili o ní, že je prostinkou, neinteligentní venkovankou, hodící se jen pro nejhrubší práce. Stejně o ní smýšlel i její zpovědník abbé Aladel, tehdy mladý, třicetiletý kněz.

Jak ale často vnější zdání klame. Tehdy opravdu nikdo neměl ani nejmenší tušení, co se děje v nitru Kateřiny Labouré. Téměř denně viděla ve svatostánku v kapli v ulici du Bac Ježíše Krista. Dne 6. června 1830 se jí dokonce Ježíš dal spatřit ve vizi, která přerostla ráz soukromých sdělení a nabyla významu celospolečensky prorockého. Kateřina o tom později, až v roce 1856 napsala: *„V den Svaté Trojice se mi v Nejsvětější svátosti zjevil náš Pán jako Král s křížem na prsou, což se událo během mše svaté v okamžiku evangelia; připadalo mi, že náš Pán je zbavován všech svých ozdob, které všechny popadaly k zemi... a právě tehdy mě zachvátily ty nejčernější a nejsmutnější myšlenky. Právě tehdy mi přišlo na mysl, že Král země bude ztracen a zbaven svých královských šatů, a odtud mé myšlenky postupovaly dál, neumím to dobře vysvětlit, až ke zkáze, do které se všechno nořilo."*

Ale to zdaleka nebylo všechno. Do kláštera semináře byla přijata několik dní před slavnostním převezením ostatků svatého Vincence z Pauly, zakladatele a patrona kláštera. Slavnosti se konaly v dubnu 1830. Tělo sv. Vincence převezeno do kaple sv. Lazara v ulici de Sevres. Sestra Kateřina tam každý den chodila a jen nerada se vracela domů, ale právě tam v kapli v ulici du Bac jí Bůh neočekávaně připravil neobyčejný zážitek. Devět dní po sobě se jí zde totiž zjevilo při večerní meditaci světcovo srdce nad malou schránkou s jeho ostatky, vystavenou poblíž oltáře, a to postupně ve třech podobách, v každé podobě po tři dny: první tři dny ve své přirozené barvě tělesného srdce - tato barva jí navodila pocit míru a nevinnosti, další tři dny v podobě ohnivě červené - tuto barvu pochopila jako znamení nekonečného milosrdenství, jež se rozšíří po celém světě, poslední tři dny pak spatřila srdce docela zčernalé - a vycítila, že tato barva symbolizuje dobu velikého politického rozruchu a krvavé revoluce.

Se svými viděními se sestra Kateřina ihned svěřila svému zpovědníku, abbé Aladelovi. Ten jí však neuvěřil ani slovo a její vidění považoval za pouhé přeludy přepjaté fantazie a pokoušení pýchy. Předpověď o revoluci, která by svrhla francouzského krále Karla X., považoval za naprostý nesmysl.

Panna Maria při prvním zjevení Kateřině

První zjevení Panny Marie

Odehrálo se v noci z 18. na 19. července roku 1830, ve svátek svatého Vincence z Pauly. V předvečer oslav svátku sv. Vincence z Pauly, patrona kláštera, představená semináře rozdala postulantkám drobné odstřižky ze světcovy rochetky a rozprávěla s dívkami o světcích a o Svaté Panně. Zavládla slavnostní nálada. Katřina v povznesení své mysli cítila, že přichází velká chvíle jejího života a že se jí asi vyplní její veliké přání. Mnohem později, v roce 1856, o tom napsala:

„Ulehla jsem s myšlenkou, že právě této noci spatřím svou dobrou Matku. Už dlouho jsem toužila, abych ji uviděla. Konečně jsem usnula. Když nám rozdělovali kousky plátna z rochetky sv. Vincence, ze svého kousku jsem si polovinu ustřihla, spolkla a usínala s myšlenkou, že svatý Vincenc mi zprostředkuje milost, abych uviděla Svatou Pannu."

Uprostřed těchto myšlenek usnula. Náhle se probudila, volal ji nějaký hlas: *„Sestřičko, sestřičko, sestřičko!"* Hlas přicházel z uličky u postele. Rozhrnula záclony a uviděla malé, asi čtyř až pětileté dítě, celé v bílém, a to jí řeklo: *„Jděte do kaple. Očekává vás Svatá Panna."* Sestra Kateřina si pomyslela, že se jí asi stěží podaří nepozorovaně vstát, ale dítě, jako by uhodlo její myšlenky, ji ihned upokojilo: *„Nebojte se, je půl dvanácté, všichni tvrdě spí. Pojďte, čekám na vás."* Rychle se oblékla a následovala dítě, jež se stále drželo po jejím levém boku, do kaple. Všude svítila světla, jako by ani nebyla noc, ale největší překvapení ji čekalo přede dveřmi kaple, které touto dobou byly vždycky zamčeny: *„Tyto dveře se otevřely, sotva se jich dítě letmo dotklo prstem."*

Kaple byla ozářena jako pro půlnoční mši, všechny svíce byly zapálené. Nebyl zde však nikdo. Prázdnou kaplí dítě zavedlo sestru Kateřinu až k samému oltáři poblíž křesla pro kněze. Stále se rozhlížela. Svatou Pannu však nikde nespatřila. Zklamaně tedy poklekla a čekala. Dítě zůstalo stát po jejím boku. *„Konečně nastala ona chvíle. Dítě mě upozorňuje, říká mi, že Svatá Panna je zde, slyším jakoby šustot hedvábných šatů, přicházející směrem od ochozu poblíž obrazu sv. Josefa."*

Katřina pozvedla oči a viděla, jak s ochozu sestupuje vznešená paní. Před svatostánkem poklekla a pak se posadila do kněžského křesla. V první chvíli sestře Kateřině připadalo, že tato dáma nejspíš není Svatou Pannou, ale dítě po jejím boku jí znovu řeklo: „Panna Maria je zde." Zareagovala na to s nadšenou živelností - jedním skokem byla u Paní, poklekla před ní na oltářním stupni a položila jí ruce na kolena. *„Tam se událo nejsladší okamžik mého života. Nedokázala bych říci, co všechno jsem pocítila - nemám představu, jak dlouho jsem tak zůstala."*

Svatá Panna s Kateřinou dlouho rozprávěla. Z jejich rozhovoru jsou dnes známy jen určité úryvky, tak jak je později sestra na výzvu abbé Aladela příležitostně zapisovala a jak nakonec byly souvisleji sestaveny po jejím veřejném doznání v roce 1876, krátce před její smrtí:

„Řekla mi, jak se mám chovat ke svému zpovědníku a mnoho věcí, ale to nesmím říci, a jak se mám chovat v utrpení: ukázala mi levou rukou k oltáři, tam mám spočinout se svým srdcem a tam získám útěchu, již budu potřebovat. Ptala jsem se jí, co znamenají všechny ty věci, které jsem viděla, a ona mi všechno vysvětlila."

A sestra Kateřina pak k tomu připojila slova Svaté Panny: *„Mé dítě, Dobrý Bůh vás chce pověřit poslánim. Budete mít hodně trápení, ale překonáte ho, když budete myslet na to, že tak činíte pro slávu dobrého Boha. Poznáte, co je od dobrého Boha, bude vás to trápit tak dlouho, až to sdělíte tomu, kdo je pověřen vaším vedením. Budou vám odporovat. Ale dostanete milost, nebojte se. Řekněte jim všechno s důvěrou a prostotou, nebojte se. Uvidíte jisté věci, buďte si toho vědoma. Budete inspirována ve svých modlitbách. Časy jsou velmi zlé. Francii postihnou pohromy. Trůn bude převrácen. Celý svět bude převrácen pohromami všeho druhu."* Svatá Panna to říkala s tváří sevřenou bolestí.

„Ale přijďte k nohám tohoto oltáře: zde budou milosti rozlity na všechny... na všechny osoby, jež o ně požádají s důvěrou a naléháním, na velké i malé.

Mé dítě ráda rozlévám své milosti právě na tuto komunitu. Mám ji ráda. (Následují pokyny a upozornění pro obě Společnosti, které založil svatý Vincent z Pauly.) *Přijde chvíle velikého nebezpečí; bude se zdát, že je všechno ztraceno; tehdy budu s vámi, důvěřujte; v obou komunitách pocítíte moje navštívení, Boží ochranu a ochranu svatého Vincence. Důvěřujte, neztrácejte odvahu, budu s vámi. V jiných klášterech však budou oběti."* Svaté Panně se přitom oči zalily slzami.

„Mezi pařížským duchovenstvem budou oběti. Arcibiskup zahyne." Při těchto slovech jí znovu tekly slzy. „Mé dítě, budou opovrhovat křížem, pohodí ho na zem, opět otevřou bok našeho Pána: ulice budou plny krve, celý svět upadne do smutku." Zde už Svatá Panna zármutkem nemohla ani mluvit, bolest jí sevřela tvář.

A sestra Kateřina si k tomuto proroctví v duchu položila otázku: *„Kdy k tomu asi dojde?"* A opět jí v duchu jako by vytanula odpověď - *„čtyřicet a deset let."*

První zjevení bylo u konce.

Paní se zvedla a odešla stejnou cestou, kudy přišla. Sestře Kateřině připadlo, jako by všechno kolem ní rázem pohaslo. Neměla nejmenší představu, jak dlouho mohlo zjevení trvat. Zvedla se z oltářního stupně, na němž dosud klečela a spatřila dítě, kde ho předtím zanechala. *„Vraceli jsme se spolu stejnou cestou, všude se svítilo, a to dítě se drželo stále po mé levici. Myslím, že to dítě byl můj strážný anděl, který se učinil viditelným.*

Vrátila jsem se na lůžko asi ve dvě hodiny ráno, slyšela jsem bít zvon, vůbec jsem pak už neusnula."

Panna Maria při druhém zjevení Kateřině. Socha nad hlavním oltářem kaple v ulici du Bac.

Na Mariin příkaz se Kateřina opět svěřila abbé Aladelovi a odhalila mu i mnohé podrobnosti z událostí červencové revoluce, která už vlastně byla přede dveřmi, i když napohled tomu nic nenasvědčovalo. Také mu řekla, že obě Klášterní komunity zůstanou ušetřeny revolučních pohrom a že jistý biskup požádá komunitu v ulici de Sevres o ochranu. Ani tentokrát však jejím sdělením abbé Aladel nepřikládal nejmenší důležitost.

Nicméně o týden později, dne 27. července, revoluce v Paříži skutečně vypukla a odstranila Karla X. I další události daly předpovědím sestry Kateřiny za pravdu: obě klášterní komunity byly skutečně uchráněny a komunitu v ulici de Sevres požádal o asyl biskup Mgr. Frayssinous, ministr kultu ve vládě krále Karla X. Nakonec přišla i předpověděná válka v roce 1870 a komuna v roce 1871 se všemi hrůzami.

Později však vyšlo najevo, že abbé Aladel Kateřinina sdělení přece jen tak docela nepodceňoval - ještě před vypuknutím revoluce se s nimi potají svěřil představenému obou klášterních komunit, aniž však vizionářku uvedl jménem. Představený kláštera později skutečně potvrdil, že události byly *„jistou mladou sestrou předpovězeny zcela správně"*.

Nicméně, i když byla Kateřinina vidění tak průkazně ověřena, abbé Aladel svůj postoj nezměnil. Nadále nebral Kateřinu vážně, a tak se uzavřela do sebe a o všem zachovávala naprosté mlčení. Ani její představená o jejích nadpřirozených zážitcích neuslyšela ani slovo.

Druhé zjevení Panny Marie a Zázračné medailky

Jde o významné zjevení důležité pro celý svět. Při něm pověřila Panna Maria Kateřinu zvláštním úkolem rozšířit mezi lidmi její medaili. Zjevení se událo 27. listopadu 1830, v sobotu před první adventní nedělí, když novicky rozjímaly. Celý výjev se odehrál ve třech po sobě následujících obrazech. Při nich sestra Kateřina postupně a vždy jasněji pochopila své poslání a celé mariánské tajemství.

První obraz: Panna se zeměkoulí

Sestra Kateřina zjevení později vylíčila takto: „Byla jsem pevně přesvědčena, že opět uvidím Přesvatou Pannu... Bylo to 27.listopadu 1830. O půl šesté večer, několik minut po přečtení prvního bodu rozjímání, se mi zdálo, že v hlubokém tichu slyším od tribuny u obrazu sv. Josefa šum hedvábných šatů! Pohlédla jsem tím směrem a spatřila jsem Svatou Pannu ve výši obrazu sv. Josefa. Stála. Byla střední postavy. Šaty měla ze zářivě bílého hedvábí prostého střihu. Sahaly ji až ke krku. Rukávy měla volně spuštěné. Z hlavy jí padal až k nohám dlouhý bílý závoj. Pod závojem bylo vidět bohaté hladce učesané vlasy. Nad vlasy měla čelenku z úzkého proužku krajky. Tvář měla odhalenou. Byl

to obličej asi čtyřicetileté ženy plný vážnosti smíšené se smutkem, přesto však chvílemi se projasňující. Nohy spočívaly na veliké zeměkouli. Pod nohama měla hada nazelenalé barvy se žlutými skvrnami. Ve svých rukou ve výši prsou držela jinou, podstatně menší zeměkouli se zlatým křížkem na vrcholu a hleděla vzhůru k nebesům. Její tvář byla plna krásy, nemohla bych ji popsat."

Druhý obraz: Přední strana medaile

Zjevení se poznenáhlu proměňovalo. Malá zeměkoule, kterou Svatá Panna pozvedla k nebesům, zmizela a Kateřina si povšimla, že Maria má na prstech obou rukou mnoho prstenů s nádhernými kameny. Na každém prstě měla tři prsteny, největší uprostřed a nejmenší na konci. (15 prstenů je náznakem 15 tajemství sv. růžence. Pařížské zjevení o modlitbě růžence nemluví. V Lurdech se bude Panna Maria s Bernardetou růženec modlit, ve Fatimě se již bude zjevovat jako Panna Maria růžencová, a tato modlitba bude ústředním tématem zjevení.) Prsteny se rozzářily záblesky prodlužujícími se v dlouhé paprsky. Obě ruce se rozevřely a nechaly paprsky dopadat jako déšť na zeměkouli, na níž Svatá Panna stála. Z kamenů vycházely paprsky, z největších kamenů největší paprsky, z nejmenších kamenů nejmenší paprsky, a směrem dolů se stále více rozšiřovaly, takže vyplňovaly celý dolejšek až zahalily její nohy. Svatá Panna, hledící dosud k nebesům, po chvíli sklonila oči ke Katřině a dlouho ji pozorovala.

V té chvíli se ozval hlas: „Tato koule, kterou vidíte, představuje celý svět – současně i Francii - a každého člověka jednotlivě." A sestra Kateřina vnitřním duchovním zřením pochopila, že ony „záblesky paprsků jsou symboly milostí, které Maria rozlévá na osoby, jež ji o to žádají", a tak porozuměla, „jak je to Svaté Panně příjemné, modlíme-li se k ní, a jak je štědrá k osobám, jež ji prosí; kolik milostí uděluje osobám, jež ji o to žádají, jakou radost ona sama zakouší, když milosti uděluje". Kateřina si rovněž povšimla, že z některých kamenů nevycházejí paprsky a vnitřním zřením porozuměla, že to jsou milosti, o něž lidstvo zapomíná prosit.

Pak byla Kateřina uchvácena extází a v ní spatřila jakoby model budoucí „Zázračné medaile." Okolo Panny Marie se utvořil oválný obraz. V půlkruhu byl nápis. Začínal ve výši pravé ruky, přecházel nad hlavu Panny Marie a končil ve výšce levé ruky. Bylo tam napsáno:**„O Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme."** Byl napsán zlatým písmem. Kateřina slyšela vnitřní hlas: *„Dej udělat takovou medaili, ti, co ji budou nosit s důvěrou, dostanou mnoho milostí."*

Třetí obraz: Druhá strana medaile

Obraz se potom jako by obrátil a sestra Kateřina spatřila rub budoucí medaile s Mariiným monogramem „M", na němž stál kříž a pod nímž byla dvě srdce - jedno obtočené trnovou korunou a druhé probodené mečem. Byla to přesvatá Srdce Pána Ježíše a Panny Marie. Ovál medailonu rámovala girlanda dvanácti hvězd.

Opět se ozval hlas: *„Podle tohoto modelu dejte razit medaili. Všechny osoby, které ji budou nosit, získají velké milosti. Milosti budou hojné pro všechny osoby, které ji budou nosit s důvěrou."*

Druhého dne se sestra Kateřina se svým viděním opět svěřila abbé Aladelovi a vyřídila mu rozkaz Svaté Panny, aby byla ražena medaile. Abbé Aladel oznámení sestry Kateřiny přijal lhostejně, ba můžeme říci zamítavě. Zakázal jí věřit, že je to pravda. Poslušnost světice, kterou dosvědčil i on sám, nebyla schopná vymazat z jejího srdce vzpomínku na to, co viděla. Vzpomínka na Pannu Marii a na to, co žádala od ní, ji vůbec neopouštěla. Neopouštělo ji ani vnitřní přesvědčení, že ji ještě uvidí.

Třetí zjevení

A opravdu, v prosinci 1830 měla Kateřina ještě jedno zjevení, bylo podobné jako vidění z 27. listopadu, ale tentokrát se s Pannou Marií zjevil i Pán Ježíš. Ke zjevení došlo také při večerním rozjímání v kapli v ulici du Bac. Maria opět přišla za hebkého šustotu hedvábí, tentokrát se však zastavila před svatostánkem. Opět byla oděna do bílého hedvábí se závojem splývajícím až k nohám a s proužkem krajky ve vlasech na čele a opět stála na zeměkouli, rovněž bílé. *„Byla tak krásná, že nedokáži tak úchvatnou krásu vůbec vyjádřit."*

Svatá Panna opět držela ve svých rukou malou zeměkouli se zlatým křížkem nahoře, ale tentokrát ji podávala svému Synovi, který se v té chvíli rovněž zjevil. Pak se od jejích prstenů opět rozletěla záplava paprsků. *„Je pro mne naprosto nemožné, abych vám sdělila, co jsem pocítila ve chvíli, kdy Svatá Panna nabízela zeměkouli našemu Pánu."*

A na jiném místě k tomu Kateřina poznamenala: *„Och, jak to bude krásné, až uslyšíme provolávat - Maria je Královna světa, a především Francie - a děti k tomu v radostném unesení budou připojovat, že i každého z nás!... To bude čas pokoje, radosti a štěstí a potrvá dlouho; Maria bu-de nošena na korouhvích a vykoná cestu kolem světa."*

Po smutku a bolesti prvních vidění teď přichází radost a nadšení. Nová perspektiva uprostřed rozvratu a nevíry, perspektiva znovu dávající našemu životu smysl a nový, netušený cíl.

Při první příležitosti se sestra Kateřina svěřila svému zpovědníku, ale opět marně. Tak zůstávala se svými viděními stále docela sama - pokořená, nevyslyšená, opuštěná.

Dne 5. února 1831 dokončila Kateřina novicíát a stala se milosrdnou sestrou. Ale jen taktak, že ji vůbec přijali, úsudek o ní byl jednoznačný: sice zbožná a pracovitá, ale duchem omezená venkovanka. Co s ní? Určili ji tedy k těm nejméně vznešeným pracím - ke službě v kuchyni v přilehlém útulku starců.

Medaile se konečně razí

Asi půl roku po třetím vidění se Svatá Panna Kateřině zjevila počtvrté, tentokrát během mše svaté. Svatá Panna znovu a důrazně požadovala, aby byla medaile konečně ražena, a sestře Kateřině zároveň sdělila, že toto vidění je už poslední, že však přesto bude slýchat její hlas ve svých modlitbách.

I tentokrát se Katřina ihned svěřila svému zpovědníku a velmi naléhavými slovy mu tlumočila Mariinu nespokojenost s tím, že se ve věci medaile nic neděje. K jejímu velkému překvapení se tentokrát situace důkladně změnila: po roce tvrdé zkoušky se abbé Aladelovi už sestra Kateřina přestala jevit jako tvrdohlavá fantastka a v celé věci začal jasně spatřovat samotnou Boží Prozřetelnost. Pojednou mu sestra Kateřina mluvila přímo k srdci a zmocnilo se ho silné dojetí...

Konečně se tedy rozhodl jednat. Při nejbližší příležitosti se s celou záležitostí svěřil samotnému pařížskému arcibiskupovi de Quelenovi. Arcibiskup ho ujistil, že vlastní ražení medaile není ničím mimořádným, že je plně ve shodě s ustanoveními církve a že církevní autority se přitom nikterak nemusí zabývat ověřováním pravosti samotných mariánských zjevení; ražení medaile bylo prohlášeno za věc na zjeveních neodvislou, a proto se k němu mohlo ihned přikročit.

Od té chvíle abbé Aladel úplně změnil svůj původní postoj: o mariánských zjeveních už hovořil docela veřejně, aniž ovšem prozradil jméno vizionářky, a současně prohlásil, že se chystá razit mariánskou medaili. Tak se konečně i sestry obou klášterních komunit sv. Vincence dověděly, že se jedné z nich zjevuje Svatá Panna. Nikdy se však nedověděly které.

Pak už šlo všechno svou cestou a přání Svaté Panny bylo brzy splněno: v květnu 1832 abbé Aladel objednal u pařížského továrníka Vachetta ražení 20 tisíc medailí a už 30. června první vyrobenou medaili potají věnoval sestře Kateřině. S jakým vroucím dojetím ji od něho musela přijmout!

Věc překvapivá: o medaili byl od samého počátku obrovský zájem. Už v roce 1836, tedy za čtyři roky, továrník Vachette oznámil, že počet ražených medailí dosáhl počtu přes dva miliony kusů; některé byly provedeny i se španělským, italským a německým zněním invokace: *„Ó Maria, bez hříchu počatá..."*. Mimoto minci razilo dalších jedenáct výrobců, kteří dodali rovněž více než dva miliony kusů.

A další překvapení: od samého začátku jejího rozšiřování se začaly objevovat zprávy o jejím zázračném působení - už v prvních letech bylo doloženo a ověřeno množství případů zázračného uzdravení a záchrany, ale i duchovních konversí. K nejpozoruhodnějším případům patřilo obrácení mladého židovského bankéře A. T. Ratisbonna ze Štrasburku, které ve své době vzbudilo veliký rozruch.

Obrovské rozšíření medaile a četné zprávy o jejím zázračném působení přiměly pařížské arcibiskupství, že se začalo vážně zabývat i údajnými mariánskými zjeveními v ulici du Bac, vždyť právě ona dala bezprostřední podnět k ražení medaile, které se začalo říkat „zázračná". Pařížský arcibiskup chtěl tedy především osobně spatřit vizionářku. Abbé Aladel se ujal zprostředkování, ale nepochodil, protože Katřina návrh na setkání důrazně odmítla, a dokonce nepřijala ani návrh na rozhovor, při němž by zůstala zahalena závojem, a tak její anonymita zůstala zachována.

V naší době, kdy každý touží po úspěchu a slávě, se nám snad může zdát toto přísné odmítnutí jakéhokoliv uvedení na veřejnost nepochopitelné, ba přemrštěné, ale nezapomeňme, že to je pouze naše světské - a snad až příliš světské hledisko; vždyť my toužíme především po tom, abychom byli lidmi úspěšnými. Zato Kateřina od samého počátku pochopila, že Bůh po ní žádá, aby byla jeho dokonale anonymním nástrojem, a proto se oprostila od vší lidské marnivosti, a dobrovolně dokázala být v životě dokonale „neúspěšná" - měřeno metrem moderního člověka.

Ale toto sebeovládání přineslo brzy první plody: vždyť právě její nekompromisní pevnost dokázala pařížského arcibiskupa o pravdivosti jejích vizí přesvědčit průkaznější, než by tak učinily četné výpovědi, konfrontace a diskuse.

V roce 1836 pařížský arcibiskup zahájil ve věci zázračné medaile veřejné šetření. Při té příležitosti byla opět otevřena otázka mariánských zjevení v ulici du Bac a vizionářka byla vyzvána k rozhovoru. I tentokrát měl setkání zprostředkovat abbé Aladel, ale ani teď ke konfrontaci nedošlo, neboť Katřina ji se vší rozhodností opět odmítla; dokonce byla stižena i dočasnou ztrátou paměti, takže se nedokázala rozpomenout ani na nejmenší podrobnosti týkající se jejích vidění.

A tak na otázku, proč vizionářka chce zůstat nepoznána, abbé Aladel ve vyšetřovacím protokolu uvedl: *„Nikdy jsem nepostřehl jiný důvod než její hlubokou pokoru."*

Poslední osudy Kateřiny Labouré

V témže roce 1836 byla třicetiletá Katřina odvolána ze služby v kuchyni a určena k přímé obsluze starců. Tuto službu vykonávala až do své smrti. Vedle této služby měla současně na starosti i poměrně rozsáhlé klášterní hospodářství.

Historické události předpověděné Pannou Marií se ve Francii naplnily do posledního bodu. Při viděních v roce 1830 Svatou Pannou naznačeny časové úseky čtyřiceti a deseti let, napovídající roky 1870 a 1880. Dnes je pro nás historický význam těchto letopočtů naprosto zřejmý: 2. září 1870 byl Napoleon III. u Sedanu po řadě předchozích krvavých bitev na hlavu poražen pruskou armádou, zajat a přinucen k potupné kapitulaci. Až do této doby slavná francouzská vojenská moc se doslova zhroutila a její síla se už vlastně nikdy neobnovila. 18.března následujícího roku 1871 v Paříži vypukla první sociální revoluce, krvavá předzvěst mnoha dalších sociálních revolucí, jež rozrušují svět dodnes.

A při této příležitosti se zmiňme i o naznačeném datu roku 1880: tehdy byla ve Francii veřejně zahájena tvrdá protináboženská politika; stát vlastně uzákonil pronásledování církve, byly zrušeny četné řády, především řád Jesuitů, znovu byl do veřejného života zaveden manželský rozvod, ze škol, soudních síní a armády byly odstraněny kříže. Od těch dob, dle slov

Papeže Pia XI. v encyklice „Quas primas", se laicismus stal „morem našich časů". Novým vyznáním v Evropě, ale i v koloniích se stalo: „Ani Bůh - ani pán." Výsledek zde i onde byl stejný: odnáboženštěním byla připravena půda pro šíření různých ateistických názorů a o ně se opírajících politických společenských řádů, zcela logicky vedoucích k materialistickému marxismu a komunismu. Dnes z našeho historického nadhledu nemáme pochyb o tom, že události let 1870-71 a 1880 rychle přerostly rámec Francie, rozšířily se po ostatních zemích a spoluvytvořily dnešní svět.

Půl roku před smrtí dostala sedmdesátiletá sestra Kateřina od Svaté Panny vnitřní příkaz, aby konečně promluvila. A Kateřina, tak jako dříve s naprostou samozřejmostí mlčela, teď se stejnou samozřejmostí promluvila - bez senzacechtivosti, prostě, pokorně, věcně:

Požádala jednoduše svou představenou, sestru Dufesovou, před níž už tolikrát pokorně klečela na kolenou, o rozhovor; k jejich rozmluvě došlo v klášterní hovorně a obě při ní stály. Tentokrát však to nebyla Katřina, ale sestra představená, kdo padl na kolena. Vždyť teď v Kateřině, náhle tak výmluvné a s myšlením jasným a přesným, vůbec nepoznávala onu ubohou, duchem omezenou sestru z drůbežárny, která se neuměla ohradit ani při očividné křivdě. Nedovedla si to teď srovnat v hlavě, jak sama mohla tolikrát a tak pohrdavě jednat s vyvolenou Svaté Panny. Proto ji teď na kolenou prosila o odpuštění; sestra Kateřina však nebyla pyšná a ješitná, aby se samolibě radovala ze svého vítězství.

Teď, těsně před smrtí, jejíž příchod už s určitostí cítila, se snažila jen o to, aby rychle shromáždila svoje písemné doklady jako svědecký materiál o zjeveních. Byly to především dopisy, které čas od času psávala abbé Aladelovi, a zápisky, které si učinila na jeho příkaz mezi lety 1841-1856. Rekonstrukci všech událostí však ztížila okolnost, že abbé Aladel ve své pozůstalosti nezanechal jejich podrobnější vylíčení, protože nechtěl prozradit totožnost vizionářky.

Zbývalo uskutečnit ještě poslední nevyplněné přání Svaté Panny, postavit její sochu se zeměkoulí. Teď už bylo možno v té věci jednat veřejně, a proto byla socha urychleně objednána a provedena, aby ji sestra Kateřina ještě za svého života viděla a mohla se k ní vyjádřit. Ale ani tentokrát se jí socha nelíbila. Svůj názor vyjádřila velmi stručně: *„Byla mnohem krásnější než je tahle."*

Samotná realizace se však už sestry Kateřiny netýkala - své poselství lidstvu odevzdala, mohla tedy odejít; a netajila se tím, že brzo zemře, sama to už dobře cítila: srdce jí sláblo, ischiatické bolesti se zhoršovaly, objevilo se astma. Přesto však stále ještě chodila, byť o holi.

Neporušené tělo sv. Kateřiny Labouré v klášterní kapli

V listopadu 1876 došla naposled do ulice du Bac a zde před nově instalovanými obrazy s jejím viděním srdce sv. Vincence upadla do vytržení. Po návratu do útulku zeslábla a musela ulehnout. Pustili jí žilou a přiložili baňky a její zdravotní stav se poněkud zlepšil. Přesto však prohlašovala, že příštího roku se už beztak nedočká a že ji pohřbí zde, v klášterní kapli.

Nic však její blízké smrti nenasvědčovalo: celý prosinec prožila v činnosti. Až pojednou na samém konci roku - 31. prosince 1876 ráno, ji několikrát po sobě zachvátila slabost, ale stále zůstávala při plném vědomí. Byla opatřena svátostmi, načež vstala a po celý den ještě konala drobné práce. Kolem čtvrté hodiny odpoledne však dostala další záchvat a po něm se jí přitížilo. Opět ulehla a kolem jejího lůžka se shromáždily sestry. V sedm hodin večer se docela utišila a bez jakékoliv agónie a nejmenší známky utrpení vydechla naposled. Její představená později prohlašovala, že nikdy nebyla svědkem klidnější, lehčí a něžnější smrti.

Tělo bylo vystaveno k veřejné poctě; v neustávajícím průvodu kolem něho defilovala celá Paříž. 3. ledna 1877 bylo pochováno ve sklepení pod kaplí v ulici du Bac.

Jak tam bylo tělo sestry Kateřiny uloženo, přesně tak bylo 21. března 1933 po 56 letech nalezeno při oficiální exhumaci před prohlášením za blahoslavenou, a to za přítomnosti komise složené ze dvou lékařů, policejního komisaře, pohřebních zaměstnanců, pozůstalých a několika svědků, kteří zesnulou znali za jejího života.

Tělo sestry Kateřiny zůstalo i po šestapadesáti letech neporušeno! Ruce si zachovaly všechny masité části s krásně formovanými prsty. Obličej byl skryt pod čepcem, který přepadl přes hlavu. Když čepec nadzvedli, objevila se tvář naprosto neporušená, jen mírně nahnědlá. Jeden z lékařů nadzvedl oční víčko a s lehkým výkřikem ustoupil: spatřil krásné modré oko které vidělo před celým stoletím Svatou Pannu a které ještě padesát šest let po smrti jako by nevyhaslo.

Celé tělo si zachovalo pružnost života. Po ohledání ho znovu oblékli a uložili do zasklené truhly pod oltář Svaté Panny se zeměkoulí v klášterní kapli v ulici du Bac. Návštěvníci ho tam mohou spatřit dodnes.

Kateřina Labouré byla prohlášena za blahoslavenou 28. května 1933 papežem Piem XI. a svatořečena byla 27. července 1947 papežem Piem XII.

Zjevení Panny Marie v roce 1830 v Paříži v ulici du Bac i rozšíření Zázračné medailky měly potvrdit výsadu Panny Marie, kterou bylo její neposkvrněné početí. Zázračná medailka vyvolala živou víru, prosby a touhy všech katolíků po slavnostním aktu, při kterém Pius IX. 8. prosince 1854 vyhlásil dogma, v které měl uvěřit celý katolický svět, že Panna Maria byla od prvého okamžiku svého početí uchráněna dědičného hříchu. Toto dogma bylo pak Pannou Marií potvrzeno při zjeveních v Lurdech, kde Bernardettě řekla své jméno: „Jsem Neposkvrněné početí."

Zjevení Neposkvrněné na ulici du Bac potvrdilo i další výsadu Panny Marie, že je Královnou vesmíru. Pepež Pius XII. dne 1. listopadu 1954 vyhlásil Pannu Marii za Královnu vesmíru, korunoval římský obraz Panny Marie, nazývaný „Salus populi" a ustanovil svátek Panny Marie Královny vesmíru na 31. května.

Zpracováno podle:

Neposkvrněná a její medailka
http://immaculata.minorite.cz/
František Press: Mariánská zjevení a poselství lidem 20. století
Světice mlčení - Sv. Kateřina Labouré
http://vasekmacek.sweb.cz/

Vzpomínka na Otce P. Františka Maňáka,

bývalého faráře ve Slavičíně na jihovýchodní Moravě

Kostel sv. Vojtěcha ve Slavičíně, kde P. František Maňák působil

V loňském roce uplynulo 105 let od narození a 55 let od úmrtí mimořádného kněze P. Františka Maňáka, který byl „trochu" spojen s Chicagem a velmi spojen s mým životem

Otec P. František Maňák se narodil 30.8.1911 v obci Louka (Lúka), okres Hodonín, tedy na Moravském Slovácku a zemřel 15. 12. 1961 v Adelaide v Austrálii. V mládí se s rodiči vystěhoval do Spojených Států, do města Chicaga, kde navštěvoval základní školy. Když mu bylo 9 let, vrátil se s rodinou do své vlasti, tehdy již Československa. Absolvoval po dokončení základního vzdělání Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži a ve studiích pokračoval v kněžském semináři v Olomouci. Na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1937. Když byl ustanoven farářem ve Slavičíně (v mém rodišti), stal se nejmladším farářem na Moravě. V té době mně bylo 7 let a já s mými některými spolužáky z rodin, které byly hluboce věřící, jako tehdy ve všech obcích tohoto koutu jižního Valašska, jsem se stal ministrantem. Byly to jedny z nejkrásnějších let mého mládí. Tehdy se sloužily bohoslužby v latinském jazyce, tak i my ministranti jsme odpovídali při mši svaté v latině. Ještě dnes si pamatuji některé odpovědi a také samozřejmě i modlitbu - Otče náš... v latině. Navíc nás pan Farář vždy o nedělích odpoledne po Požehnání pozval na faru a dával nám lekce v latinském jazyce pro případ, že některý z nás ministrantů by se rozhodl v budoucnu pro studia teologie.

Otec František byl členem Orelské organizace již od mládí a po ukončení druhé světové války byl zvolen vzdělavatelem Orelské župy Velehradské (Župa Arcibiskupa Cyrila Stojana). Koncem války ukrýval na své faře americké letce, kteří se zachránili při největší letecké bitvě v srpnu r. 1944, která se odehrála nad hřebenem Bílých Karpat, blízko Slavičína a okolních vesnic, když jedna squdrona amerických bombardérů byla napadena německými stíhačkami (když americké stíhačky typu Lightning chránily perutě v přední části svazu letadel). V tomto souboji bylo sestřeleno všech 9 amerických letadel a 28 amerických letců, kteří v tomto souboji zahynulo, bylo pohřbeno na slavičínském hřbitově do společného hrobu. Právě při tomto pohřbu prokázal Otec František odvahu, když dokázal přesvědčit Němce, aby hrob byl umístěn na vysvěceném místě na hřbitově a že mohly být vykonány pietní obřady. Po válce byla navržena důstojná úprava hrobu a byl navržen památník. V září roku 1945 byl vykonán pietní obřad u hrobu a posléze došlo k exhumaci padlých letců a za účasti význačných osobností - velvyslanec USA, česká generalita a řada hostí z Moravy, průlety letadel - byla těla letců slavnostně převezena do města Avold ve Francii na centrální americký hřbitov k věčnému odpočinku.

Po komunistickém puči v únoru roku 1948 měl Otec František neustálé potíže, jednak pro svoji činnost v Orelské organizaci, ale také kvůli prosazování a angažovanost s přípravou památníku americkým letcům na hřbitově, a tak musel opustit republiku do Západního

Pamětní deska na hrobě amerických letců na hřbitově ve Slavičíně

Německa, odkud přesídlil do Lucemburska, kde organizoval pomoc ve prospěch českých uprchlíků. V roce 1950 emigroval do Austrálie a od roku 1952 působil ve Woodside u Adelaide, kde byl duchovním správcem českých i jiných emigrantů. Nejčastěji navštěvoval své farníky v Adelaide, pro které vydával cyklostylovaný časopis Čech v Austrálii. Po řadu let byl sociálním referentem Čs. klubu v Adelaide. Jeho život se ukončil 15.12. 1961 a je pochován v Adelaide v Austrálii.

Památník Americkým letcům, kteří padli ve velké letecké bitvě nad Bílými Karpaty byl postaven na hřbitově ve Slavičíně až po „sametové revoluci" k 50ti letému výročí v roce 1994 podle mého návrhu, a odhalen za účasti hostů nejvýznamnějších – pilotů, kteří se zachránili – Bill Tunn, Mr. Dickenson, Mr. Ovsianik, Mr. Netzley veřejné osobnosti, zástupci státních institucí a čs. letci, kteří ve válce bojovali v RAF.

Kostel ve Slavičíně je zasvěcen Sv. Vojtěchovi, s nímž jsou spojeny také některé pověsti o pojmenování obce - dnešního města - zahrnuje 8 okolních obcí a tvoří farnost. P. František Maňák zůstává v srdcích svých farníků až do dnešních dnů.

Miloš Bařinka a Irena Vošťová
Nakladatelství Atelier IM, Luhačovice

MLADÝM

Má se vaše dítě stát zločincem?

Dvanáct "přikázání" pro rodiče

1. Dávejme mu od začátku vše, co chce. Vyroste pak v přesvědčení, že mu patří celý svět.

2. Když dítě použije nevhodného výroku, pak se jen usmívejte, bude se potom považovat za obzvlášť duchaplné.

3. Nedávejte mu žádné duchovní vzdělání. Až mu bude 18 let, samo se „rozhodne" (vybere si).

4. Nikdy mu neříkejte: „To není správné!" Mohlo by upadnout do komplexu viny (a kdyby pak snad později bylo zatčeno pro krádež auta, mohlo by se domnívat, že je lidstvem pronásledováno).

5. Uklízejte po něm všechen jeho nepořádek, tak nabude přesvědčení, že odpovědní jsou vždy ti druzí.

6. Nechte je číst, co chce! Sterilizujte klidně jeho jídelní příbor, ale ponechte, aby rozum vašeho dítěte klidně „žral bakterie".

7. Projednávejte všechny manželské spory před dítětem. Když pak později dojde k rozvodu, nebude se tomu alespoň divit.

8. Dejte mu všechny peníze, které žádá; nemá si přece žádné sám vydělávat. Jak hrozné by bylo pro vaše dítě, kdyby si uvědomilo, že se mu nevede lépe než vám samým.

9. Postarejte se, aby vaše dítě dostalo v jídle, pití a v komfortu vše, nač si jen vzpomene. Jak snadno by jinak mohlo být deprimováno.

10. Dejte mu vždy za pravdu. Učitelé a policie mají přece vždy spadeno na ubohé dítě...

11. Jestliže se pak z něj skutečně stane člověk budižkničemu, tak prostě prohlašte, že vy za to nemůžete!

12. Připravte se na trnitý život. Jistě se jej dočkáte!

Vývěska u soudu pro mladistvé v Brémách.
Převzato z časopisu Einsicht, XXIII/2, červenec 1993
přeložil K. Triebenek

Zajímavosti a krásy Pavlovských vrchů

Oba názvy významných vrchů jižní Moravy, totiž Pavlovské nebo také Pálavské vrchy, jsou užívány běžně i oficiálně pro jednu a tutéž lokalitu. Název Pavlovské vrchy byl pravděpodobně odvozen od obce Pavlov, kterou najdeme jihovýchodním (dále jen JV) směrem od obce Dolní Věstonice, kdežto označení Pálavské vrchy zase dobře koresponduje s názvem vrchu Pálava s vrcholem 461 m nad hladinou Středozemního moře (dále jen n. m.). Vrch Pálava nalezneme cca 1 300 metrů SV směrem od obce Perná.

Zesnulý PhDr. Jaroslav Zástěra předpokládal, že na území Pavlovských, resp. Pálavských vrchů se nacházelo jedno z center moci panovníků Velkomoravské říše. Domníval se, že tam stálo buď Rostislavovo (846–870) nebo Svatoplukovo (871–894) sídelní město a současně také sídelní hrad. Nebo v průběhu času postupně sídlo i hrad obou jmenovaných panovníků. K takovému tvrzení je třeba zjistit, jak mnoho obyvatel v oblasti v dané době žilo, jestli tam byly příznivé životní podmínky, dostatek jídla a pitné vody a jestli se zachovaly pozůstatky vojenských opevnění, a zbraní pocházejících z časů Velké Moravy.

Mikulovsko je oblastí, v níž jsou mimořádně příznivé klimatické podmínky. Obydlené bylo už v mladší době kamenné, tedy 30 000 let před naším letopočtem. Není tedy důvod pochybovat o tom, že za časů Velké Moravy hrálo rovněž významnou roli a že bylo dostatečně hustě obydleno domácím slovanským i neslovanským obyvatelstvem.

Dokladem pravděpodobnosti zmíněného předpokladu je mj. rozsáhlé pohřebiště nalezené v místech zvaných Na pískách. Je situováno cca 800 m SZ směrem od obce Dolní Věstonice a přibližně JZ směrem od obce Strachotín (viz obr. 1). V průběhu 2. světové války tam bylo, podle odhadu účastníků tehdejší těžby písku, nalezeno kolem 2 000, podle jiných zpráv až 4 000 velkomoravských hrobů. To je pro časy života Velké Moravy velké množství!

Obr. 1. Stav před vybudováním vodního díla Nové Mlýny (podle J.Poulíka)

1 – velkomoravské pohřebiště **Na pískách**
2 – velkomoravské hradiště **Louka sv. Petra** (zkráceně Petrova louka)
3 – Břetislavské hradiště zvané **Vysoká zahrada**

V blízkosti Dolních Věstonic, při bývalé silnici do Strachotína, se nacházelo místo, které je známo pod jménem Louka sv. Petra, zkráceně Petrova louka (viz obr. 1). Dnes je větším dílem zatopeno dolní nádrží vodního díla Nové Mlýny, menším dílem pak jeho střední (věstonickou) nádrží. Řeka Dyje vodním dílem Nové Mlýny protéká ve směru od západu na východ. Petrova louka byla situována SV směrem od pohřebiště už zmíněné lokality Na pískách a přibližně severním směrem od místa zvaného Vysoká zahrada. Vysoká zahrada je na turistických mapách označená jako místo, kde stávalo raně-středověké hradiště. Je dnes větším dílem (už zase) nezatopenou lokalitou, nacházející se cca 500 m severním směrem od středu obce Dolní Věstonice. Sahá až k okraji obce Dolní Věstonice, přičemž leží po pravé straně silnice vedoucí z Dolních Věstonic do Strachotína blíže k obci Dolní Věstonice. Existence Petrovy louky je doložena, byly na ní prováděny archeologické výkopy.

V této souvislosti si připomeňme, že původním správním, vojenským a hospodářským střediskem celého kraje bývalo kdysi významné, na svou dobu velké, dřevěnými hradbami a hliněnými valy opevněné Hradiště Strachotín Bylo založeno nedaleko městečka téhož jména, na ostrově v řece Dyji. (Poznámka J. K.: Laskavou, ne hanlivě znějící přezdívkou Strachota byl od nepaměti označován velkomoravský arcibiskup sv. Metoděj. Jeho mladší bratr sv. Konstantin-Cyril byl v našich zemích znám jako Filosof, mezi prostým lidem jako Crha. Hradiště Strachotín se proto mohlo nazývat „Hradištěm sv. Metoděje", „Metodějovým Hradištěm", atp.).

Poprvé se Hradiště Strachotín připomíná ve falzu staroboleslavské kapituly kolem roku 1046. Koncem 12. století však Hradiště Strachotín buď po větší přírodní katastrofě (kupř. po velké povodni), nebo po násilném vojenském zásahu z písemných záznamů mizí. Na počátku 13. století jeho místo zaujímá hrad Děvičky, zvaný dnes Dívčí hrady, nebo též Dívčí hrad (viz obr. 2).

Poprvé se hrad Děvičky připomíná v roce 1222, a to pod slovanským názvem Dewiczky. Ještě k rokům 1244–1250 je ve starých listinách jako zeměpanský purkrabí jmenován jistý pan Crh. Pak jméno hradu Děvičky z písemných pramenů na více než půl století mizí. Potom se hrad, jakoby z neznáma, vynořuje znovu až roku 1334 pod německým jménem „hauss Maydberch" (později psáno Maidberk). Vždyť 14. století bylo pro království České dobou panování Lucemburků, a německá jména šlechty a jejich sídel byla už delší dobu „módním příkazem doby"!

Náhrada slovanského názvu hradu Dewiczky názvem německým nemusela být a pravděpodobně ani nebyla spojena s německou kolonizací, jak bylo zvykem v krajině řídce osídlené, případně zcela zalesněné. Vzhledem k příznivým klimatickým podmínkám této oblasti bylo území trvale a hojně osídlené. Cizí hosté, příp. přistěhovalci měli zde jenom čas od času doplnit původní slovanské obyvatelstvo, prořídlé

Obr. 2. Pavlovské vrchy, hrad Děvičky, zvaný též Dívčí hrady, či Dívčí hrad, stojí 500 m západním směrem od obce Pavlov

častými vojenskými vpády ze sousedního Rakouska. A to se stávalo ve větším měřítku teprve od poloviny 13. století. Změna slovanského názvu hradu na název německý mohla v těch časech znamenat také přestavbu hradu, resp. náhradu staršího, převážně dřevěného hradiště, za nový kamenný feudální hrad. To proto, že jak nové německé jméno hradu, tak i jeho modernější architektonická podoba souvisí v našich zemích s feudalizací původního zeměpanského majetku. Německá kolonizace země byla až jejím dovršením.

Roku 1334 dal český král Jan Lucemburský hrad Děvičky-Maidberk v léno Hartneidovi z Liechtensteina, šlechtici ze štýrského panského rodu, usídleného už od roku 1249 na Mikulově. Hrad už tehdy stál, neboť ho král musel nejdříve získat zpět od původního majitele Znaty z Lomnice. Hrad vznikl jako stavba zeměpanská, postavená patrně k ochraně blízkých hranic s Rakouskem. Lenní závazek býval v podobných případech obvykle posledním poutem původního stavebníka, v tomto příp. krále, ke ztracenému majetku. Hrad Děvičky-Maidberk, patřící od roku 1572 Dietrichsteinům, byl obydlen a udržován až do roku 1645. Jeho poloha na jižní hranici země a stálé nebezpečí napadení tureckými vojsky z jihu byly toho hlavním důvodem. Výše zmíněného roku 1645 hrad napadla a důkladně pobořila švédská vojska.

Zajímavý je poznatek PhDr. Jaroslava Zástěry, který své přátele upozorňoval na skutečnost, že pozorovateli, stojícímu na hrázi mezi Věstonickým a Novomlýnským jezerem (tj. mezi Strachotínem a Dolními Věstonicemi), se při pohledu na jih jistá západní část skalního masivu, obemykajícího vrch Děvín (viz obr. 3), jeví jako královská koruna. PhDr. Zástěra měl za to, že to mohlo být jakési upozornění na skutečnost, že se zde nachází sídlo vladaře. Skalní útvar „Královská koruna" má šířku přibližně 20 m, snad i více. Z jiného než z výše popsaného místa pozorování útvar „Královská koruna" viditelný není.

Celá předpokládaná sídelní oblast Pálavských vrchů přesto, že se nachází cca 150 m nad Dyjsko-Svrateckým úvalem, jenž ho obklopuje, je výborně zásobená vodou. Existuje domněnka, že se pod krou Pavlovských vrchů nachází podzemní jezero. To dodávalo vodu v minulosti, a přes pokles výšky vodní hladiny dodává vodu četným pramenům vody v oblasti Pálavských vrchů i v současnosti. Nejlépe by se tato domněnka dokládala na místě dnešního jímacího objektu vody pro klentnický, resp. mikulovský vodovod. Objekt pro jímání vody je při silnici vedoucí z obce Klentnice severním směrem do Pavlova. Nachází se východním směrem od místa zvaného Pod lomem. Tento jímací objekt funguje stále a nepřetržitě, a byl by určujícím místem pro stanovení nadmořské výšky hladiny předpokládaného podzemního jezera pod Pavlovskými vrchy. Z téhož podzemního jezera by pak byla napájena studánka v místě zvaném Pod soutěskou (nesprávně: Pod klausou), případně také i jiné vodní prameny odtékající na sever. Šlo by např. o potoky tekoucí kolem Horních Věstonic. Připomeňme ještě, že kolem Dolních Věstonic se v minulosti nacházely ještě i další, dnes už neexistující vodní prameny.

Nejvydatnějším z vodních pramenů je pramen v katastru dnešní obce Perná v lokalitě zvané Pod kostelem. Zaniklý kostel se v minulosti nacházel snad nedaleko tohoto místa. Jsme o tom přesvědčeni proto, že dnešní výrazně mladší kostel v obci Perné je výškově níže položený než lokalita zvaná Pod kostelem. Mladší kostel v obci Perná nemá proto s touto lokalitou nic společného. Potok, tekoucí kolem zaniklého kostela, mohl sloužit světským i duchovním potřebám věřícího lidu. Po průchodu obcí Perná tento potok na severním okraji obce Dunajovice přechází do Dunajovického potoka a pak směřuje SZ směrem do řeky Dyje.

Další silný vodní pramen se nachází severním směrem od Stolové hory, v lokalitě zvané Za kovárnou, cca 1 km vzdušnou čarou severně od vrcholu Stolové hory (kóta 458 m n. m.). Nevíme, o jakou kovárnu mělo jít. Kolem tohoto pramene měla vést cesta, vedoucí srpovitým obloukem směrem na SZ. Cesta měla vést od Vídně (něm. Wien), proto její latinský název Via Vindobona. Přivedla putující až ke zmíněnému pramenu, tedy do místa zvaného Za kovárnou. U vodního pramene Za kovárnou je rozcestí, na němž se bylo mož-

Obr. 3. Pavlovské vrchy, vrch Děvín, kóta 549 m n. m., leží 1,3 km JZ směrem od hradu Děvičky, pohled na jeho západní vápencové skály

Celkový pohled na Pavlovské vrchy – Pálavu, pod nimiž se rozkládají úrodná pole a vinice

né rozhodnout buď pro pokračování směrem na východ, tj. přes dnešní Klentnici na Milovice, nebo pro cestu na SSZ, vedoucí do Horních Věstonic, anebo pro cestování směrem na sever, do dnešních Dolních Věstonic. Nedaleko dnešních Dolních Věstonic, jak se domníváme, byl hlavní a důležitý přechod přes řeku Dyji. Jestli to byl přechod, jehož polohu a podobu známe z nedávné doby, nebo jestli přechod byl v minulosti jinde a vypadal jinak, to je zatím nezodpovězená otázka.

Lokalita Vysoká zahrada vznikla pravděpodobně po zániku Petrovy louky a po ukončení pohřbívání na pohřebišti Na pískách (hradiště Petrova louka a pohřebiště Na pískách spolu bezprostředně sousedily). Domníváme se, že se tak stalo po připojení zbytku Moravy k Čechám, tj. v období vlády českého knížete Břetislava I. (1037–1055). Vysoká zahrada však později rovněž zanikla. Stalo se tak v době nám neznámé, dle našeho názoru poté, co byla proťata napříměným, pravděpodobně záměrně prokopaným řečištěm řeky Dyje. V archeologické lokalitě Vysoká zahrada jsou dnes doloženy nálezy přibližně z 11. století. Hradisko, které se nacházelo v lokalitě Vysoká zahrada, převzalo po velkomoravském hradišti Petrova louka roli strážního objektu na cestě z jihu, tj. od města Mikulova.

Zajímavá je rovněž domněnka, že stezka, která svým tvarem připomíná neumělý obrázek hrušky, obrácené stopkou dolů, tedy na jih, přičemž stopka pomyslné hrušky prochází obcí Klentnice, nebyla komunikační (dálkovou) cestou, ale jen obslužnou cestou pro Sirotčí hrádek a pro objekty nacházející se nedaleko Stolové hory. Od obce Klentnice 2,5 km západním směrem vzdálená silnice, po níž se dnes jezdí z Mikulova do Brna a naopak, a která je orientována ve směru jih-sever, pochází až z doby císařovny Marie Terezie, přibližně z roku 1750. Byla založena jako „rychlá spojnice" hlavního města Vídně s městem Brnem.

Zajímavý je také skalní útvar Turold (jeho vrchol je dnes 985 m n. m.). Najdeme ho severním směrem od města Mikulov, necelý 1 km od jeho severního okraje. Jméno Turold je samo o sobě dost neobvyklé. V dnešní době je tento skalní útvar už v podstatě zlikvidován lomem, ve kterém byl po dlouhou dobu těžen kámen. Jméno místa mohlo vzniknout jako zkratka latinského názvu: Turris alta, to je v češtině: Vysoká věž. Nebo záměnou dvou slovních částí staroněmeckého názvu: Oldturm vznikl německý název: Turmold, který v češtině znamená: Stará věž. Zajímavé je, že skalní útvar Turold leží na spojnici míst, na nichž stojí důležité kostely ve směru do Brna. Jsou to kostely v minulosti postavené v obcích Rajhrad, Židlochovice, Modřice u Brna, aj.

Cesta vedoucí od Mikulova do obce Klentnice ležela snad na svém jižním začátku původně východněji a procházela těsně kolem vrchu Turold. Skalní útvar Turold se dá chápat také jako zdaleka (především z území Rakouska) dobře viditelný orientační bod. Podobně jako orientační bod mohlo sloužit místo zvané Růžový kopec (cca 1,2 km západně od vrchu Turold), německy: Rosenberg. Obdobný název: Rosenstein, česky: Růžový kámen, se vyskytuje v severní části Sirotčího hrádku, který stojí západně od obce Klentnice. Předpona: „Rosen...." se vyskytovala rovněž v německém názvu malého kopce Rosenberg u Mikulova, původně snad pohanského obětiště, na němž byla později postavena křesťanská zvonice a ještě později vybudováno poutní místo s kostelem sv. Šebestiána. Kostel byl postaven v 17. století, za života kardinála Dietrichsteina, který tak potvrdil (už dávnou) změnu orientace naší země na křesťanství. Tento kopec Rosenberg u Mikulova byl při pozorování od Vídně rovněž velmi dobře viditelný a mohl sloužit jako orientační bod na cestě vedoucí od Vídně přes Mikulov směrem na sever.

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Strength of Faith: Saint Stephen

When thinking of martyrdom in the name of Christianity, one thinks of the first Apostle to be martyred and that was James. Even before James' death though, a man named Stephen gave his life for his belief in Christ. Stephen, therefore, is considered to be the first person martyred in the name of Jesus (Acts 55-60).

Following the Ascension and Pentecost, there were many disciples excited to spread the word of God. In fact, the numbers grew so large that the Apostles decided to assemble the community to choose seven men to be deacons. These seven men would oversee certain aspects of the spiritual community and enable the Gospel to be heard by more people. After the seven were selected, the Apostles laid their hands on their heads and prayed over them. One of those appointed was a man named Stephen, the eldest of the seven. According to Acts 6:8, Stephen was a man already filled with grace and power, who worked wonders and signs among the people. Noting that these were still incredibly tumultuous times and those who sought to silence Jesus were still vigilant, anyone wishing to spread Jesus' message remained in danger of being persecuted. Crucifying Jesus however did not quell the message that Jesus communicated. To the dismay of those who opposed Jesus, many other messengers arose and the Apostles along with the deacons continued teaching the Gospel with fervor. Their devotion to Jesus converted former skeptics including priests, but enraged a group called the Libertines. The Libertines quarreled with Stephen but they could not force Stephen to deviate from the Lord's message. The Libertines wanted to be rid of Stephen so they put him on trial. There they found false witnesses to accuse him of blasphemy to the Sanhedrin (supreme council and court of justice among the Jews). At Stephen's trial, he was given the opportunity to answer the charges laid against him. He could have denounced his faith and "saved" himself from the clutches of the persecutors. Stephen chose to walk in Jesus' footsteps and remained steadfast in his resolve delivering a powerful homily instead. He explained to those assembled that although Moses foretold a new law and a Messiah, and that Solomon had built the Temple, both were temporary and were supposed to fall in order that God might introduce more perfect institutions. This had been fulfilled by the coming of the Messiah. He accused them of persecuting and murdering prophets who foretold of Christ, and finally of betraying and murdering Jesus.

As Stephen concluded his defense, he looked up and saw a vision. He said, "Look, I can see heaven thrown open and the Son of Man standing at the right hand of God." (Acts 7:56). That vision was taken as the final proof of blasphemy to those who did not believe Jesus was the Messiah. This enraged both the Sanhedrin and the crowd so greatly, that they ceased the procedures of the court and the sentencing

power of the Roman governor and dragged Stephen out of the city to be stoned to death. Stephen died crying out to the Lord "Receive my spirit." and "Lord, lay not this sin to their charge." (Acts 7: 59-60)

Though buried by Christians, the location of Saint Stephen's tomb was not specified in the New Testament. In 415 a Christian priest claimed he had a vision of the tomb and located Saint Stephen's remains. The name inside the tomb confirmed the priest's vision.

Saint Stephen is often depicted with stones and a book of the Gospel. He is the patron saint of altar servers, bricklayers and deacons. His feast day is celebrated on December 26.

With every story of belief, I am continuously in awe of the behavior and determination that these witnesses have shown. They all seem to share something in common and that is the strength of their resolve when staring in the face of death, something that only the TRUTH can provide.

By Jana Krcek

Year of Mercy Concludes but its Lessons Continue

For the past year, Pope Francis has asked us to reflect upon the mercy of God. That year of special intensity concluded with the closing of the Holy Door in St. Peter's Basilica in Rome on Nov.20, the Feast of Christ the King.

We may see another jubilee Year in our lifetimes, but for now, we take the lessons of mercy and apply them more fervently to our lives of faith.

With this reflection, we will conclude our consideration of the corporal works of mercy that concentrate on bringing God's love and mercy to our bodies and to this physical world.

So far, we have in this column examined six of the seven corporal works of mercy. Those are: feeding the hungry; giving drink to the thirsty; clothing the naked; giving shelter to the homeless; visiting the sick and ransoming the captive, more commonly known as visiting the imprisoned.

The final corporal work of mercy is burying the dead.

This corporal work has deep spiritual implications. First, it reminds us that death is an integral part of our road to eternal life. Even though we are told, "God did not make death" (Wis 1:13) as part of His original plan for the world, still death entered into our world because of sin (Rom 5:12).

Every one of us will confront personally this end of our earthly time. In a way personalized to each of us but now known only to God, we will be joined to the deaththat Jesus underwent for us, in His case on the cross. In every instance, death will involve the body's loss of its life principle, the soul.

Our souls will continue to live and will pass through personal and general judgment after death. However, the question of the body remains. And in our faith, the body is the promise of immortality.

The body that we have in this life will be the glorified body of eternal life with Christ. Just as Jesus rose with a glorified body from the tomb, just as Mary was taken body and soul to heaven, so our hope is to be in our glorified body with God and with our loved ones.

It is for this deep reason of faith that our bodies, both in life and in death merit such respect. The body is a gift from God entrusted to us and we receive it as He has given it to us. It must be our outlook of gratitude that all elements of the body, including its gender, its fertility and its general presentation of us to the world is received from the hand of God.

That respect, and the faith-filled gazing to the future resurrection of all men and women, is the basis of the mercy we show in burying the dead.

We know of the sad alternatives that can take place in a time of natural disaster or even medical catastrophes like the plague in ages past Bodies went unburied, left to the ravages of nature. The dignity of those bodies, still in the hand of God, went unfulfilled. In our own day, in parts of the world the poor or forgotten can still go unclaimed and untended after death.

So important is the burial of the dead that on Aug. 15 of this year, the Feast of Mary's Assumption body and soul to heaven, the Vatican issued a reminder specifically approved by Pope Francis on this issue. It restated our respect for our bodies after death.

The statement notes, "By burying the bodies of the faithful, the church confirms her faith in the resurrection of the body.... The church continues to prefer the practice of burying the bodies of the deceased, because this shows a greater esteem toward the deceased. Nevertheless, cremation is not prohibited, 'unless it was chosen for reasons contrary to Christian doctrine.'" ("Instruction *Ad resurgendum cum Christo,"* 3, 4).

And the reminder to our faith approved by Pope Francis continues, "... the conservation of the ashes of the departed in a domestic residence is not permitted.... it is not permitted to scatter the ashes of the faithful departed in the air, on land, at sea or in some other way, nor may they be preserved in mementos, pieces of jewelry or other objects," ("UJRCC," 6,7).

The beauty of the human body at every stage of life, from birth, to youth to the last moments of old age is not derived from fleeting human considerations. Rather, it is a dignity that comes from sharing our bodies with the incarnation of the Son of God. To bury the dead is lovingly to see to remains, as did Joseph of Arimathea for Jesus on Good Friday. For Joseph, as for us, it is truly an act of mercy.

By Bishop David J. Malloy
The Observer, November 24, 2016

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield. IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield. IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Tajemné podzemní jezero pod Stolovou horou

Pan Ing. Mirko Kadeřávek vyprávěl, že přibližně před 50 ti roky, v místě zvaném Pod Pálavou, nedaleko od dnešní cesty vedoucí JZ směrem od Stolové hory, našel starou cestu, dlážděnou velkými kameny. Na jižním okraji Stolové hory tehdy navštěvoval velmi působivé místo, které dle ústního podání bylo snad pohanským obětištěm nebo božištěm. Mělo být činné v časech před příchodem křesťanství na naše území. Místo je obklopeno sloupovitými kamennými bloky, takže opravdu jakési pohanské božiště připomíná. Nedaleko odtud se nacházejí do dneška patrné obranné valy.

Dnes už rovněž zesnulý prof. PhDr. Rostislav Vermouzek v roce 1988 panu Ing. Mirko Kadeřávkovi sdělil, že v oblasti Stolové hory odkryl starou cestu, snad velkomoravského původu. Svůj poznatek nabídnul a později v písemné podobě odevzdal PhDr. Emilu Kordiovskému, tehdejšímu zaměstnanci Mikulovského státního archívu. Kolem jižního hřebenu Stolové hory měla snad vést přístupová cesta do opevněného areálu Stolové hory. PhDr. Jaroslav Zástěra, který měl na východ od Stolové hory rekreační chatu, přisuzoval některým skalním útvarům, viditelným při pohledu na Stolovou horu od jihu, symbolické významy. Nazýval je např.: Ještěří hlava, Sedící žába, Ležící dívka tj. Dovina, apod.

PhDr. Jaroslav Zástěra rád vyprávěl událost, kdy se tehdejšímu myslivci z obce Pavlov během honu ztratil jeho pes – norník (jezevčík). Stalo se to někde západně od obce Pavlov. Tento pes se přibližně za 7 dnů vrátil sám domů. Byl velmi vyčerpaný, špinavý, hladový, ale nikoliv žíznivý. Majitel psa a jeho přátelé jsou přesvědčeni, že se pes dostal do podzemí, které se nachází někde pod Dívčími hrady. Pes sice dlouho nemohl nalézt cestu ven, ale podzemní prostory (snad podzemní jezero?) mu dávaly dostatečnou možnost napít se vody.

Stolová hora, která už bezprostředně nesouvisí s masivem Pavlovských vrchů, měla snad a dosud má svoje vlastní podzemní jezero. Pro skutečnost, že by pod Stolovou horou mělo být vodní jezero, svědčí pramen vody v obci Klentnice, který je velmi vydatný, a který je vodním zdrojem Klentnického potoka, také výše zmíněný pramen pod Sirotčím hrádkem, a také studánka, která se nachází jižně od Stolové hory (na nynější červené turistické značce, u cesty z Mikulova na Stolovou horu). Tato studánka byla donedávna dostupná a poskytovala velmi chutnou, pitnou vodu. Dalším důkazem je studánka, vyvěrající JZ směrem od Stolové hory, od níž pak teče potok JZ směrem k dnešní obci Bavory.

O existenci podzemních prostor svědčí nejen výše uvedený příběh psa, který byl celý týden ztracen a pak se vrátil, ale i zkazky o prostupech (vchodech) do podzemí, které byly nečekaně proraženy při vytěžování lomů. Jednalo se mj. o lom na západním úbočí Stolové hory, kde do takového uměle vytvořeného skalního otvoru pronikli místní chlapci a vyprávěli pak o podzemních sálech a o neznámém jezeru. Vstup do podzemí byl pak v tomto lomu z bezpečnostních důvodů zabetonován.

Koluje i názor, že vápencová kra vrchu Děvín (kóta 549) byla snad nadzvednuta působením zemního plynu (výrony zemního plynu jsou udávány v prostoru Tři panny (cca 400 m severně od Dívčích hradů). Působením zemního plynu měly tak vzniknout podzemní prostory pod vrchem Děvín, a to především v jeho západní a SZ části. Stolová hora po svém nadzvednutí zůstala převážně v horizontální poloze, přičemž na jejím východním a západním okraji se vytvořily strmé skalnaté srázy.

Obdobné tektonicky vzniklé podzemní dutiny se nacházejí v oblasti vrchu Turold a snad také na Svatém Kopečku u Mikulova. Jejich podzemní prostory a vody mají být propojeny. Jako velmi mladý chlapec házel pan Ing. Mirko Kadeřávek spolu se svými kamarády kameny do skalního otvoru (do tzv. skalního komína), nacházejícího se u Mariánského mlýna, určeného ke mletí vápence (Mariánský mlýn stál SV směrem od Svatého Kopečku u Mikulova). Po hodu kamene bylo většinou možné slyšet jen hluk, způsobený nárazy kamene na skalnaté stěny komína. Někdy, po zdařilém hodu kamene, bylo po několika sekundách ticha možné zaslechnout šplouchnutí, dokládající dopadnutí kamene na vodní hladinu!

Existence, velikost a rozmístění podzemních prostor a chodeb v každé ze zkoumaných oblastí byly ověřovány psychotronikem s využitím detekčních a indikačních pomůcek (virgule, apod.), a to jak na Stolové hoře, tak v oblastech Obora, Soutěska a Dívčí hrady. PhDr. Jaroslav Zástěra zastával názor, že do podzemních prostor v oblasti Obora (kóta 483 cca v polovině vzdálenosti mezi obcemi Dolními Věstonice a Klentnice) vedla chodba začínající pod kaplí zasvěcenou sv. Antonínu a sv. Pankráci, zvanou Kaple nad Pernou. Některé výsledky psychotronického ověřování a detekce tento názor PhDr. Jaroslava Zástěry potvrdily…

Jiří Kachlík
Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Pavlovské vrchy - Stolová hora a Sirotčí hrad v popředí

